

GLASILO OŠ CERKVENJAK-VITOMARCI

zimski **KORAKI**

Cerkvenjak, februar 2021

Osnovna šola Cerkvjenjak-Vitomarci

Odgovorni urednik: mag. Mirko Žmavc, ravnatelj

Jezikovni pregled: Suzana Logar

Oblikovanje: Slavko Toplak

februar, 2021

Slika na naslovnici: Moj sneženi mož, Nik Nedeljko, 5. a

S KORONO TAKO ALI DRUGAČE

ŠOLSKO LETO OSTAJA ENAKO PREJŠNJEMU, LE DA JE VELIKO ZAHTEVNEJŠE

Učencem, učiteljem, vzgojiteljem in staršem,

skoraj je težko verjeti, da smo se kljub zahtevnejšemu šolskemu letu in epidemiji uspeli prebiti že v drugo polovico tega šolskega leta.

Skupaj lahko ugotavljamo, da to šolsko leto ni prav v ničemer primerljivo z nobenim prejšnjim. Kljub pandemiji virusa COVID-19 po vsej zemeljski obli, smo se tudi mi znašli v izredno negotovih in nam neznanih časih. Iz povsem skoraj običajnega začetka šolskega leta je to do danes bilo prežeto z dogodki, ki si jih ni upal prav nihče napovedati. Tudi mi verjamemo, da so bili otroci v vrtcih in učenci v šolah seveda za marsikaj prikrajšani.

Tudi vi, učenci, ste se tako ali drugače navadili dela na daljavo, ki nam je vsem skupaj zagotovo pustilo mnogo novih, do sedaj neznanih izkušenj. Pa nam je skupaj uspelo tudi to. Čeprav to šolsko leto nima dveh ocenjevalnih obdobij, sem prepričan, da bodo pridobljene ocene do konca šolskega leta vendarle potrdile naša skupna prizadevanja. Vsa pridobljena znanja, do katerih so vam pomagali učitelji, zagotovo izkazujejo, da ste bili pridni in odgovorni do šolskih obveznosti.

Iz vaših prispevkov, ki so zbrani v tem glasilu, se da začutiti, da vam lahko samo čestitam za delo in dosežke v tem obdobju. Bili ste pridni in odgovorni.

Četudi si morda ne priznamo, živimo še vedno v času, ko tudi virtualno življenje postaja čista resničnost.

Upamo, da bo vsega tega počasi konec in bomo lahko tudi sebi priznali, da smo se vsi skupaj naučili česa novega.

Vse dobro vam želim in ostanite zdravi.

Vaš ravnatelj,

mag. Mirko Žmavc, spec., prof.

Utrinki iz 1. a

Za vrtčevske otroke, ki v mesecu septembru prvič prestopijo šolski prag in s tem postanejo učenci, je prvi šolski dan nekaj čisto posebnega. Veliko pričakovanj, malo treme (in morda strahu pred neznanim), neka čudna napetost v zraku; vse diši po novih zvezkih, razredih, novem začetku.

Delavci naše šole in starejši učenci smo svojih prvošolcev vsako leto znova zelo veselili.

Kljub precej drugačnemu začetku (zaradi »korona ukrepov«) smo tudi to leto komaj čakali, da jih spoznamo in sprejmemo medse.

Šolskemu delu smo se hitro privadili.

Vedno smo našli tudi čas za igro.

Športni dan je minil v prijetnem vzdušju. Na pohodu po Klopotčevi učni poti nas je grel sonček. ☀️

Že od prvega šolskega dne smo upoštevali vse varnostne ukrepe in priporočila za ohranjanje zdravja. Najbolj pomembno je bilo, da smo se kljub temu v šoli učili, zabavali in igrali. V mesecu oktobru smo prvošolci dočakali svoje prve počitnice - jesenske počitnice.

Žal se po počitnicah nismo več vrnili v šolske klopi. Prvič smo se srečali s poukom na daljavo. In tudi pri delu na daljavo smo bili zelo uspešni.

O tem zgovorno pričajo foto utrinki, ki sta jih zbrali naši učiteljici, Viktorija Caf in Saša Pavlič.

Likovna umetnost; Grad iz odpadne embalaže.

Žan Košnik

Hana Zorec

Julija Kocuvan

Tjaž Borko

Neža Fekonja

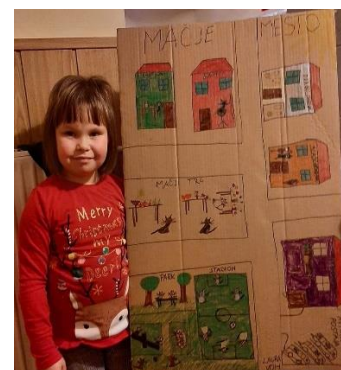
Slovenščina; Maček Muri – poustvarjanje: MAČJE MESTO.

Larisa Ploj

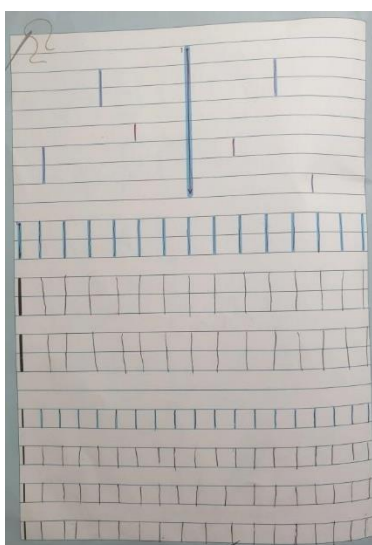

Nik Pučko

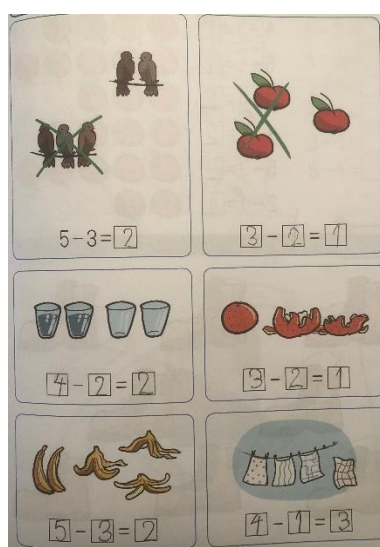

Laura Voh

Spoznali smo prvo črko – črko I, števili 5 in 6 ter vadili ob interaktivnih nalogah.

Anej Kuri

Filip Vrbovšek

Lana Jančar

Izvedli smo tudi naravoslovni dan na daljavo.

Elizabeth Kocmut

Sara Cmour

Lars Peklar

V predbožičnem tednu smo pekli in delili slastne recepte. Tudi ustvarjali smo.

Jaka Kocmut

Matic Vrbnjak

Klemen Gomzi

Mark Ploj

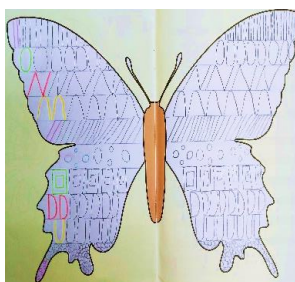
In še in še...

Kaja Dvoršak

Jakob Zorko

Alina Vidmajer

Anej Brenholz

Besedilo in fotografije: V. Caf, S. Pavlič

Ustvarjalne dejavnosti v oddelku podaljšanega bivanja

Učeni, ki so po končanem pouku vključeni v podaljšano bivanje, praviloma do odhoda domov opravijo večino domačih nalog in drugih šolskih obveznosti. Samostojno, ob pomoči učitelja, pa tudi v interakciji s sošolci (skupine, pari) se učijo, še raje pa ustvarjajo in se igrajo družabne didaktične igre. Ob tem se vsebine podaljšanega bivanja navezujejo na vzgojno-izobraževalne vsebine, s katerimi se učenci srečujejo pri pouku.

Pišemo domače naloge. Ponavljamo, utrjujemo učno snov (Alina, Lars, Kaja).

Sprostitutvene in ustvarjalne dejavnosti so ključnega pomena za zdravje naših otrok. So ciljno zasnovane in potekajo v ustvarjalno delovnem vzdušju. Učenci razvijajo ročne spretnosti, se likovno izražajo, krepijo domišljijo in razvijajo kreativnost. V današnjem času je družabnih iger na pretek. Vsak dan nastajajo nove, ki se navezujejo na čas, v katerem živimo. Čeprav nekatere niso več tako v »modi«, pri podaljšanem bivanju še vedno posegamo po njih (človek ne jezi se, mlin, tombola, štiri v vrsto, spomin, pari), saj vemo, da so današnji otroci vse preveč podvrženi vplivom zaslonskih tehnologij.

Fotografirala in zapisala Saša Pavlič, sorazredničarka v 1. a in učiteljica v OPB

2. a že nekaj zna

Peka božičnih piškotov

Letos sva z mamo spekla veliko piškotov. Najprej sva pripravila sestavine za testo. Uporabila sva tudi lešnike, cimet in bučna semena. Mami je zamesila testo, jaz sem ji ga pomagal razvaljati. Iz testa sem izrezal piškote. Piškote sva polagala na pekač. Mami je pekač odložila v pečico. Pečene piškote sva okrasila s čokolado in mrvicami. Nekatere smo podarili prijateljem, najlepša pa smo pripravili Božičku. Božiček je piškote pojedel in pustil darila.

Jošt Nartnik, 2. a

Letos smo bili za božič doma. Z mamo, atijem, sestrico in bratcem smo na božični večer okrasili smreko. Komaj smo čakali, da pride Božiček. Preden smo šli spat, smo mu nastavili kekse in mleko. Ko smo se zjutraj zbudili, smo našli veliko daril. Jaz sem dobila komplet za čaranje, mikrofona in igro Monopoly. Zvečer smo šli k babici tam nas je čakalo darilo.

Tinkara Kocuvan, 2. a

Moj božič

Na predbožični večer se z družino zberemo okoli smreke in nanjo damo okraske. Potem sedemo za mizo in pojedemo božično večerjo. Preden grem spat, Božičku nastavim piškote in mleko. Zjutraj se zbudim in grem pogledat pod smreko za darila. Lani sem za darilo dobil pištolo Blaid Blaid.

Liam Kump Toš, 2. a

Med šolanjem na daljavo sem delal naloge in se učil. Hodil sem na sprehode in se igral. Ko je zapadel sneg, sem se sankal in delal snežake. Med decembrskimi prazniki so me obiskali Miklavž, Božiček in dedek mraz. Okraševal sem smreko. Šel sem se tudi sankat na Pohorje. Pogrešal sem šolo, prijatelje in učiteljici.

Jan Serčič, 2. a

Božični dan

Opisal vam bom svoj božični dan.
Zjutraj sem se zbudil.
Nato sem šel pogledat, ali je Božiček prinesel darila.
Pod jelko sem našel dve darili za me.
Odprl sem darili.
Notri so bile stvari za ustvarjanje, knjiga in nekaj sladkega.
Z mamo sva naredila nekaj izdelkov.
Naredila sva veverico, kužka, Božička, jelenčka, smreko in snežaka.
Potem smo se odpeljali k omi in dediju na kosilo.
Tam sva z bratom najprej okrasila jelko, ker je oma stare okraske vrgla v stran in smo ji prinesli nove.
Nato smo pojedli kosilo.
Malo smo se še pogovarjali in se odpeljali nazaj domov.
Takšen je bil moj božični dan.

Gašper Žerdin, 2. a

Božični prazniki

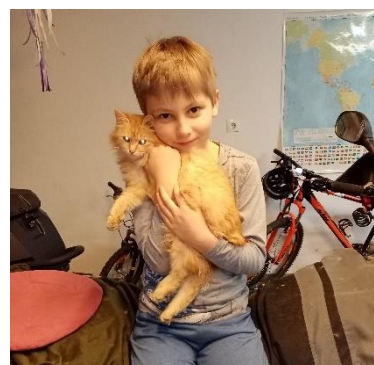
Zelo sem se veselila božičnih praznikov.
Najbolj mi je bilo všeč, ko smo krasili smreko.
Na njej smo prižgali tudi lučke.
Pod smreko me je čakalo polno daril.
Božiček mi je prinesel punčko za friziranje.
Lahko ji delam kite, čopke ali figo.
Najbolj sem se razveselila stojala in platna za risanje.
Na božični dan smo odšli na kosilo k babici in dedku.
Bilo je super, da smo se lahko malo družili.
Med prazniki je bilo res lepo.

Tia Lulić, 2. a

Moj mucek

Imam mucka, je mešanček.
Ime mu je Piki.
Je rumene barve in ima dolgo dlako.
Star je pol leta.
Rad ima mačjo hrano in klobase.
Z njim se rad igram.
Najraje se igra z vrvico in žogico.
Ko se ne igra, pa poležava najraje na vrhu zamrzovalnika.

Gašper Žerdin, 2. a

Tia Lulić, 2. a

Matija Paluc, 2. a

Zimski kolaž, Špela Gerič, 2. a

Moj počitniški dan

Zjutraj sem se zbudila zelo vesela, ker sem vedela, da so se začele počitnice. Pojedla sem zajtrk, si umila zobe in obraz in počesala. Primerno oblečena in obuta sem se odpeljala z mamo v Lenart.

V trgovini sva videli okraske, lučke in smreke. Bližal se je praznik božič. Nazadnje sva kupili veliko smreko, okraske in lučke. Ko sva se vrnili domov, je mama skuhalo kosilo. Popoldan sva postavili smreko in jo okrasili z okraski. Za nagrado sem dobila vročo čokolado.

Zvečer sem gledala risanko. Po večerji sem si umila zobe in oblekla pižamo. Preden sem zaspala, sem razmišljala o vsem, kar sem čez dan doživela.

Nina Lorenčič, 3. a

Moje novo leto

Letos smo novo leto praznovali drugače kot vsako leto. Nismo hodili gledat ognjemeta. Z družino smo novo leto praznovali tako, da smo gledali in poslušali glasbo ob televizijskem programu.

Ob 11.55 smo začeli odštrevati zadnje minute starega leta. Ob polnoči smo nazdravili s šampanjcem in se odpravili še k bogato obloženi mizi. Družili smo se še dve uri. Nato smo odšli spat.

Letos je bilo zelo posebno čakanje novega leta. Z nami je lahko prvič praznoval tudi ati. Zaradi službe se do zdaj še to nikoli ni zgodilo.

Lana Majhenič, 3. a

Razmišljanja in mnenja o šoli in delu od doma učencev 3. a

Ajda Berghaus: Delo od doma je brezveze. Doma nam mame razlagajo. Boljše je biti v šoli. Tam nam učiteljica boljše razlaga in vidim tudi sošolke. V šoli se lahko tudi pogovarjam z njimi. Od doma sem se lahko le v zoomu. Zdaj smo spet v šoli in imamo tudi šport z učiteljem Mihom.

Žiga Furšt: Šola na daljavo mi je bila všeč, ker sem lahko dlje spal. Pogrešal pa sem sošolce. Želim si, da se ponovno ne zapre.

Lana Majhenič: Ko se je pojavil virus, so nam, žal, onemogočili hoditi v šolo. Prav kmalu je nastala domača šola z učiteljico mamo. Delo od doma je bilo naporno, učiteljica stroga, dnevi pa prekratki. Malo časa mi je ostalo za igro s sestrično Evo. Kljub vsemu je bilo delo od doma zanimivo in zelo lepa izkušnja v tem šolskem letu. Najboljše pa je bilo videti svoje sošolce, sošolke in učiteljico Angelco preko zoom-a. Upam, da se taka situacija več ne ponovi.

Tine Gavez: Lepo mi je bilo, ko smo imeli zoom. Ni mi bilo všeč, da se nismo mogli družiti s sošolci.

Luka Škrlec: Pogrešal sem šolo in prijatelje. Naloge raje delam v šoli. Rad se igram s sošolci.

Neža Šamperl: Vsak dan, ko sem se zbudila, sem mislila na šolo. V karanteni sploh nisem mogla delati normalno za šolo. Ko sem z delom končala, sem imela težave s fotografiranjem nalog. Včasih sem kaj pozabila. Zato sem raje najprej poslala mami, mama je pregledala in potem poslala učiteljici.

Tai Štrucl Doma mi je bilo všeč, ker smo se hodili sankat na Pohorje.

Mark Repič: Doma mi je bilo všeč zato, ker smo šli na izlet in smučat na Pohorje.

Amiel, Hašaj: Šolanje od doma mi ni bilo všeč. Veliko več se naučimo v šoli. Zdaj mi je spet lepo, ker hodim vsak dan v šolo.

Anže Košnik: Pri šolanju od doma mi je bilo najboljše, da smo se videvali preko zoom-a. Pogrešal sem druženje s sošolci.

Pri predmetu LUM so učenci 3. a tudi doma pridno ustvarjali.

Nikki

Aleksija

Anže

Luka

Neža

Lana

Tine

Tai

Neža

Amiel

Žiga

Mark

Anže

Lana

Tai

Tine

Nikki

Amiel

Aleksija

Leon

Žiga

Pripravili učenci 3. a z učiteljico Angelca Peklar

3. b razred v besedi in sliki ...

V pričakovanju božično - novoletnih praznikov smo si dom polepšali z različnimi novoletnimi okraski ter izdelali voščilnice za svoje bližnje.

Lara Lajh

Nejc Horvat

Lina Antonič

Stella Horvat

Naše novoletne želje

Vid: Moja novoletna želja je, da se čim prej konča šola na daljavo.

Mark: Želim si, da bi kmalu videl sošolce in sošolke. Posebej pa mojo učiteljico Jožico. Želim si tudi, da čim prej mine ta korona, ker bi rad tudi že videl svojo babico in

Stella: V novem letu si želim, da bi bila zdrava in srečna. Želim si tudi, da bi bilo kmalu konec epidemije covid – 19 in bi lahko spet potovali v tujino z letalom.

Matilda: Želim si, da bi se končala korona kriza, da bi postal svet boljši. Želim si tudi, da bi bili vsi sošolci in sošolke veseli.

Svit: V novem letu si želim, da bi hodil v šolo in se igral s prijatelji. V počitnicah si želim z družino potovati na morje v Turčijo.

Nejc: Želim, da ne bi več potrebovali mask in bi se lahko vsi družili. Upam, da bo čim prej pouk v šoli.

Anže: Želim si, da bi bilo že konec korone, ker zelo pogrešam prijatelje.

Lan: Moja novoletna želja je, da ne bi bilo koronavirusa in, da bi imel več počitnic.

Lara: Želim si, da bi bila celo leto zdrava, da bi se nehala korona. Želim si tudi, da bi imela lepe ocene.

Zoja: Želim si, da bi šli v Los Angeles.

Lina: Moje novoletne želje so, da bi se končala korona in bi lahko šli na morje in v hribe.

Taj: Želim si, da bi šel v šolo in, da ne bi bili bolni.

Mihael: Moji dve novoletni želji sta, da bi bili vsi zdravi in, da bi bilo konec epidemije.

David: Želim si, da bi se dobro razumeli in da ne bi več bilo korone.

Špela: Želim si, da bi se korona že končala.

Zelo radi likovno ustvarjamo ...

Zimska idila

Mihael Žmavc

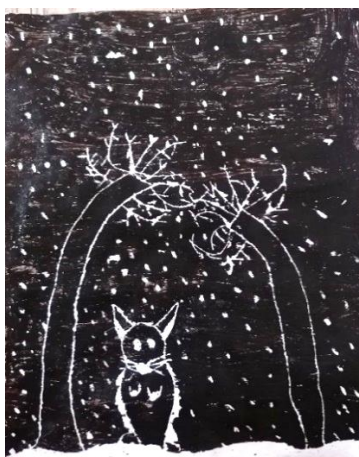
Taj Zagernik

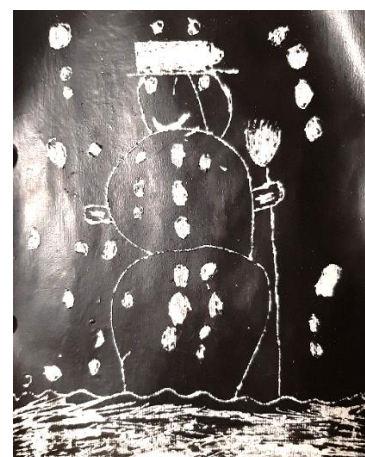
Svit Turnšek

Vid Omulec

Špela Vrbnjak

Mark Savič

Pravljični dežniki

David Škorjanc

Lan Kostanjevec

Lara Lajh

Slikanje s kavo, tihožitje

Anže Kocbek

Zoja Pavlas

Smo že pravi mojstri v zapisih ...

Moja mama (opis osebe)

Moji mami je ime Dušanka, piše se Horvat. Stara je sedemintrideset let. Po poklicu je inženirka. Visoka je sto osemindeset centimetrov in tehta enainpetdeset kilogramov. Ima ovalen obraz, ki ga obkrožajo srednje dolgi rjavi lasje. Njene oči so zelene, obrvi pa temne. Nos je dolg in ozek. Ima materino znamenje na desni nogi. Mama ima najraje oblečena temna oblačila. V prostem času rada gleda televizijo in pije kavo s sestrami. Skupaj večkrat kuhava kosilo in se sprehajava. Rada jo imam zato, ker skrbi zame in mi pomaga.

Stella Horvat, 3. b

Moja teta (opis osebe)

Moji teti je ime Anamari, piše se Tancoš. Stara je 23 let. Po poklicu je maserka. Visoka je 158 centimetrov in tehta 55 kilogramov. Ima ovalen obraz, svetlo rjave lase s svetlimi prameni. Njene oči so zeleno sive. Ima svetle obrvi in srednje dolg nos. Ustnice ima valovite in močno naličene. V spodnji ustnici ima pirsing. Na desni strani vratu ima materino znamenje. Po telesu ima šest tatujev. Vsak dan se odpravi na sprehod. V prostem času posluša rock in metal glasbo. Rada obiskuje koncerte.

Lina Antonič, 3. b

Srečna družina

Družina Žmavc živi srečno na kmetiji. Za njih je sreča, kadar so skupaj med njihovimi živalmi. Vsak dan jih razveseljuje kuža Reksi s svojimi norčijami. Otroka sta vesela svežega toplega mleka in domačega jabolčnega soka. Rada pa imata vso sadje in zelenjavo, ki jo pridelajo sami. Matic vsak dan pomaga mami v hlevu. Ob sobotah je pri njih še posebej veselo. Takrat pripravijo tržnico za vse sosede.

Mihael Žmavc, 3. b

Muca (opis živali)

Mojemu mačku je bilo ime Piko. Imel je majhno glavo, vitko telo, kratke tačke in dolg rep. Piko je včasih hodil zelo počasi, znal pa je tudi zelo hitro teči. Spal je zunaj, čez dan pa se je potepal. Rad je jedel manjše kosti, meso, brikete in miši.

Mačke se razmnožujejo tako, da samica skoti mladiče, ki pijejo mleko pri mami,

Mačke so tudi koristne, saj nam lovijo miši.

Našega Pikija žal ni več, ker ga je povozil avto.

Svit Turnšek, 3. b

Pripravili učenci 3. b razreda z učiteljico Jožico Zorko

Tudi 3. c nekaj ve

Moja soba

Vanesa Čuš: Moja soba je v prvem nadstropju. Je kvadratne oblike. Namenjena je za spanje, igranje in učenje. Stene in strop so rumene barve. Tla so pokrita z laminatom rjave barve. V moji sobi so postelja, omara, pisalna miza in regal. Pisalna miza in regal sta bele barve, postelja in omara pa belo rjave barve. Pohištvo je iz lesa.

Alja Vogrin: Moja soba je na koncu hodnika. Ima pravokotno obliko. Stene so peščene barve. Nasproti vrat je postelja. Omara in zaboji za igrače so ob desni steni sobe. Pisalna miza stoji ob postelji. Nad pisalno mizo je polica, na kateri so barvice in flomastri. Pod polico je pritrjena luč. Soba ima dve okni, ena je nad posteljo, druga pa desno od vrat.

Sanja Simonič: Moja soba se nahaja v prvem nadstropju. Je pravokotne oblike. Desna stran je pobarvana svetlo rožnate barve, ostale stene so bele. Na desni strani je rjavo bela omara, zraven pa škatla z igračami in postelja. Pri omari je modra omarica, na kateri je hranilnik, roza ura in fotografija v roza okvirju iz prvega razreda na prvi šolski dan. Pri oknu je pisalna miza, ki je rjave barve z belimi predali. Ob mizi stoji pisalni stol. Okno je kvadratne oblike. Na okenski polici je orhideja in moje najljubše fotografije. Nad pisalno mizo je klima. Na desni strani sobe so trije zaboji igrač. Vrata so sive barve, po tleh je laminat, ki je tudi sive barve. Na belem stropu je luč.

Emma Kocuvan: Moja soba je v prvem nadstropju. Je kvadratne oblike. Stene so bele in rožnate barve. V njej spim, berem, se igram in učim. Na tleh je laminat. V njej je omara, postelja, pisalna miza in stol. Na tleh je blazina za telovadbo.

Tin Korenjak: Moja soba je v nadstropju naše hiše. Je pravokotne oblike. Strop je bele barve, stene pa modre. Na tleh je svetel parket. Ima dve okni. Desno od vrat je velika postelja, zraven pa manjša omara. Pod oknom je pisalna miza. Ob drugi steni je velika omara za oblačila.

Neža in piki

Nikita Radović: Neža in Piki sta šla na sprehod v park. S seboj sta vzela igrače in sta se igrala. Neži je postalo dolgčas. Odločila se je, da gresta naprej. Na travniku je zagledala otroke in stekla k njim. Piki pa je zagledal ptičko in stekel za njo. Čez nekaj časa se je Neža spomnila na Pikija. Nikjer ga ni videla in začela je jokati. Vsi otroci so ji ga pomagali iskati. Neža je žalostna odšla do klopce, kjer sta se prej igrala. Tam je našla Pikija in ga močno objela.

Alja Vogrin: Neža in Piki sta se odpravila v park. Neža se je utrudila od igranja s Pikijem, zato se je usedla na klopcu. Postalo ji je dolgčas, zato sta šla na sprehod. Zagledala je svoje prijatelje in jih veselo pozdravila. Piki je zagledal ptico in odtekel v gozd. Neža se je prijateljem pridružila pri igri. Spomnila se je na Pikija. Nikjer ga ni

videla. Prijatelji so ji ga pomagali iskati. Spomnila se je, kje bi lahko bil. Odšla je h klopci in tam ga je zagledala. Močno ga je objela.

Mai Vršič: Neža in Piki sta šla v park. Igrala sta se z igračami. Čez nekaj časa sta šla naprej. Neža je zagledala prijatelje in se šla z njimi igrati. Piki je zagledal ptico in stekel za njo. Neža je opazila, da ni Pikija in je začela jokati. Prijatelji so ga iskali a ga niso našli. Odšla je tja, kjer sta se prej igrala. Tam ga je zagledala. Bila je vesela, da ga je našla.

Benjamin Kocuvan: Neža in Piki sta šla na sprehod v park in se tam igrala. Potem sta šla naprej. Neža je spustila Pikija in se šla igrati s prijatelji. Nerža je pozabila na Pikija. Piki je stekel za ptico. Neža ga ni nikjer videla. Začela je jokati. Odšla je pogledat, če jo čaka pri klopci. Piki jo je čakal in bila je vesela.

Kulturni dan

Ta dan je bil zabaven. Zjutraj smo se najprej igrali. Potem smo imeli jogo. Delali smo različne vaje, ki se jim reče kobra, muca in še veliko drugih. Potem smo šli v knjižnico in smo imeli pravljico uro. Poslušali smo pravljice, ki nam jih je brala gospa Liljana. Z menoj so sodelovali moji sošolci in sošolke. Ta dan je bil poln dogodivščin in komaj čakam na naslednjega.

Vanessa Čuš, 3. c

Ustvarjanje pred prazniki in uživanje na snegu

Sanja

Tin

Mai

Alja

Vanessa

Sanja

Pripravili učenci 3. c z učiteljico Suzano Klasič

Ustvarjali smo v času pouka na daljavo ... 4. a

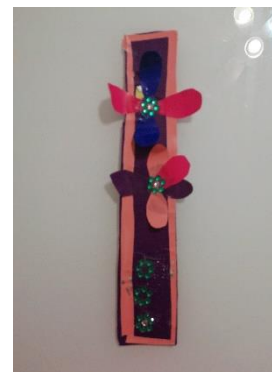
Knjižna kazalka

Maša Cmour

Eva Toš

Alja Hanžel

Moja ročna lutka

Vanesa Žvajkar

Matic Kocbek

Scena: Mavrična ribica, Ela Hameršak

Fotografija: Koraki na paleti, Žiga Firbas

Model Osončja: Eva Breznik, Zala Vrbnjak, 4. a

Vedno cvetoča roža (učenci 4. a)

Isabel Lah: Roža na začetku pomladi raste in se počuti odlično, saj bo cvetela do konca poletja. Ampak je rožam poleti vroče! Ko pa pride jesen, je zelo žalostno za rože. Odpelje jih jesenski vetrc. A rože vedo, da jih jesenski vetrc ne more do konca svojega življenja nositi in vedo tudi, da semena rože pozimi spijo in spomladi ponovno zacvetijo v vseh možnih barvah. Tako se rože spomladi spet rodijo.

Maša Cmour: Kot se človek prilagaja letnim časom, se tudi roža ujame v vsak letni čas. Pomlad je za rožo prebujenje iz dolge zime. Vsa drhteča hrepeni po prvih sončnih žarkih in toplejših dnevih. Počuti se prebujeno. Vsak dan se veseli prihodnjih poletnih dni. Poletje je za rože najlepši letni čas. Pripravljajo se na brstenje cvetov. S svojimi barvnimi cvetovi kažejo svojo lepoto. Počutijo se lepe. Pride jesen. Rože se spremenijo in počutijo se umirjene. V pozni jeseni odpadejo cvetovi. Nekatere rože ne prezimijo. Rožam, ki prezimijo, pa pomagamo s hranili, svetlobo in primerno temperaturo. Rože počivajo.

Matic Kovačec: Ta roža je prav posebna, saj nikoli ne oveni. Poleti uživa na soncu in se namaka v mrzli vodi. Jeseni se skriva pod listi, da ji je toplo. Pozimi pa se ohlaja pod snegom in čaka, da bo pomlad. Pomladi razpre svoje lepe cvetove.

Ko odrastem, bom ... (učenci 4. a)

Anej Borko: Odkar je ati odprl svojo dejavnost, si želim iti po njegovih stopinjah in postati električar. Ta poklic mi je všeč, saj bom lahko omogočil ljudem, da imajo elektriko, s katero lahko počnemo marsikaj. Kuhamo kosilo, gledamo tv, peremo in sušimo oblačila, ter imamo prižgane luči, ko se zunaj stemni. V današnjih časih je že tudi marsikaj drugače, kot je bilo nekoč. Obstajajo električne sončne celice, ki dajejo elektriko s soncem. Račun za elektriko je potem dosti nižji.

Poklic električar je zahtevno in nevarno delo. Če se ne spoznaš dobro na barve kablov, ki jih povezuješ te lahko pri vklopu strese, zato moraš biti previden in natančen.

Po končani osnovni šoli se bom vpisal na Srednjo elektro šolo. Trudil se bom in učil, da bom lahko šolanje še nadaljeval. V prihodnosti se želim pridružiti atiju in nato nadaljevati njegovo delo še naprej.

Alja Hanžel: Rada bi postala slikarka. Poklic slikarke mi je všeč, ker lahko z barvami na list naslikaš, kar čutiš. Raziskovala sem po internetu in našla različne tečaje in tudi šolo v Ljubljani in Mariboru. Že zdaj me je navdihnili slikanje. Rada bi s slikami naslikala ljudem nasmeha na obraz. Slike okrasijo tvoj prostor in izražajo, kar je všeč meni ali komu drugemu. Že od malih nog rada slikam in rišem. Začela sem prerisovati, zdaj si včasih izmislim sliko tudi sama. Najraje slikam naravo in živali. Trenutno me navdihuje ta poklic in morala se bom pridno učiti.

Nika Borko: Že od nekdaj imam rada živali, zato si želim postati veterinar. Rada bi pomagala živalim.

Veterinar je strokovnjak, ki zdravi živali. Ugotoviti zna, kaj je z živaljo narobe. Veterinarji zdravijo vse vrste živali: hišne ljubljence, kot so psi, mačka, želve, ptiči, morski prašički, ribice. Zdravijo pa tudi konje, govedo, perutnino in prašiče ter vse vrste eksotičnih živali v živalskem vrtu in divje živali. Delajo na veterinarskih klinikah, na veterinarskih postajah, v zavetiščih za živali, v inšpekcijskih službah, v živalskem vrtu, tudi na večjih farmah in v farmacevtskih podjetjih.

Veterinar mora končati študij veterine, ki traja pet let. Veterinarska fakulteta je v Ljubljani. Na fakulteto se lahko vpiše, kdor je končal gimnazijo in tisti veterinarski tehnik, ki je pri poklicni maturi opravil še dodaten izpit iz kemije, biologije ali fizike. Veterinarski tehniki se šolajo na Srednji šoli za veterino, ki traja štiri leta. Veterinarji se morajo vseskozi dodatno usposabljanje. Za določeno obolenje in zdravljenje živali morajo veterinarji opraviti specialistični študij v tujini.

Delo je precej naporno in zahteva veliko odgovornost. Vendar je poklic kljub temu zelo lep, zanimiv, raznolik in dinamičen.

Taj Lovrec: Želim si postati maser. Poklic mi je všeč, ker pomaga ljudem, ki rabijo sproščanje in psihično zmogljivost. Poklic mi je postal zanimiv, ko sem bil na morju. Tam je maser na plaži masiral ljudi. Jaz sem si ga ogledoval in sam poskušal izvajati tehnike na domačih. Domači so bili veseli masaže. Ker imam rad šport, sem si

zamislil, da bi lahko maser za športnike. Prvo se moram vpisati na srednjo zdravstveno šolo, potem pa naprej na študij. Šolanje zahteva veliko truda in znanja, zato se trudim, da mi uspe priti do tega poklica.

Matic Kocbek: Ko odrastem, bom električar. To želim postati, ker me je navdihnil Nikola Tesla. Rad bi napeljal elektriko po hišah in vlekel kable. Že sedaj delam veliko z elektriko, zato hočem tudi to postati. Za božič sem dobil paket z elektriko. Skoraj vsak dan naredim nekaj novega. Če hočem postati električar, se moram res veliko učiti, zato imam doma tudi dve knjigi o elektriki. Zelo sta zanimivi. Izvedel sem, kaj je statična elektrika. Ko končam srednjo Elektro šolo, bom šel na fakulteto za elektrotehniko. Ne vem še, kje bom delal, ampak vem, da bom to postal. Vem že, da električar uporablja klešče, spajkalnik in žice. Vem, da me čaka še veliko učenja, ampak če me nekaj veseli ni nič težko.

Gašper Firbas: Že od četrtega leta si želim postati mehanik kmetijske mehanizacije. Poklic obožujem zato, ker se mi zdi zabaven in lepo zaslužiš. Velikokrat, ko je ati kaj delal na njivi, sem ga poklical, če lahko pridem na njivo v traktor. Vadim tudi na računalniku in igram Farming simulator 2019. Ko sem bil majhen, sem si vedno želel nov traktor za božič. Dostokrat, ko sem šel k atiju, sem tudi jaz vozil traktor Claas Xerion 5000, enega največjih traktorjev na svetu.

Ko končam osnovno šolo, grem na biotehniško šolo Maribor. Po zaključeni srednji šoli, se bom zaposlil pri KGS Kranjc. Z različnimi kmetijskimi stroji bom opravljal različne stvari: rahljal in oral zemljo, sejal različne žitarice, siliral koruzo in hranil živino. Če se mi bo kakšen stroj pokvaril, ga bom takoj popravil.

Zimsko veselje

Prinesi nam zima obilo snega,
natresi največje snežinke z neba.
Pripelji še veter,
ki rad se s snežinkami igra.
Otroci veseli so snega,
saj sankati in smučati si želijo.
Njihova srca veselo gorijo,
ko med njimi snežne kepe letijo.
Ko noč se začne,
njihove nogice proti domu hite.

Aleksej Majal Živko, 4. a

Sneži, Alja Hanžel, 4. a

Okvir za sliko, Isabel Lah, 4. a

Novoletna dekoracija: Matic Kocbek, 4. a

Praznovanje novega leta

Letošnje praznovanje novega leta je bilo čisto drugačno kot do sedaj. Vsako leto smo ga praznovali s tetino družino. Enkrat pri njih, enkrat doma, pri nas. Letos smo ga praznovali samo v krogu družine doma. Igrali smo se različne družabne igre. To so bile tudi Človek ne jezi se in Monopoli. Jaz sem včasih izgubil, včasih pa tudi zmagal. Ko je bila ura polnoč, smo s starši in dedijem ter babi nazdravili in šli ven gledat ognjemeta. Nekateri so ga imeli, ni pa ga bilo veliko. Potem smo se odpravili spat. Ti prazniki so bili drugačni, ampak vseeno lepi.

Evgen Par, 4. a

Klopotčeva učna in sprehajalna pot

Učno pot sem že večkrat obiskal. Pot je zelo zanimiva in poučna. Pot se začne pri gasilskem domu. Tam je Johanezova kapela in raste Johanezova trta. V botaničnem vrtu raste veliko zdravilnih rastlin. V Andrencih je že od nekdanj izvir vode, ki nikoli ni presahnil. Imenuje se Luba vodica. Tudi v muzeju najdemo veliko starih stvari. Cerkev stoji na najvišji točki v Cerkvenjaku.

Zelo rad pomagam pri gradnji. Veseli me delo z različnimi stroji. Poklic gradbenika je zelo zanimiv in raznolik. Na Klopotčevi učni in sprehajalni poti bi zgradil manjšo hišico, kjer bi si otroci in tudi odrasli lahko kupili kakšen spominček, posušene rastline, med, sadje, pa tudi kaj za jesti bi našli. Ob tej hišici bi postavil tudi veliko igral. Tako bi ta pot postala še bolj zanimiva.

Gal Mohorič, 5. a

Kulturni dan – peka piškotov

Bližali so se božični prazniki. Ker smo se še vedno izobraževali na daljavo, je bilo temu posledično tudi naše šolsko delo na daljavo z naslovom Kulturni dan. V spletni učilnici je pisalo, da lahko pripravim praznično dekoracijo ali spečem piškote. V nedeljo, 19. 12. 2020, sem se odločila, da bom spekla piškote. Najprej sem si pripravila sestavine, jih dobro premešala in jih zgnetla v testo. Nato sem testo položila za eno uro v hladilnik. Po tem času sem ga razvaljala in iz njega izrezovala različne oblike (rože, zvezde, kroge, smreke ...). Piškote sem položila na pekač, jih premazala s stepenim beljakom in jih v pečici pekla dvanaest minut pri 180°C.

Moji domači so bili nad mojimi piškoti zelo navdušeni.

Tineja Zorko, 5. a

Najboljše testo za kekse

Sestavine:

- 600 g moke
- 400 g masla
- 200 g sladkorja v prahu
- 2 vaniljeva sladkorja
- 2 jajci
- limonina lupina (po želji)

Postopek:

V večjo skledo damo sladkor v prahu in jajce. Dodamo še vaniljev sladkor, moko in maslo. Vse skupaj zgnetemo. Desko za valjanje testa pomokamo, vzamemo kos testa, ga razvaljamo. Z modelčki izrežemo različne oblike. Pečico segrejemo na 180 stopinj Celzija ter pečemo kekse 15 minut v navadni pečici, dokler robovi ne zarumenijo. Kekse hranimo lahko dalj časa, razen, če jih takoj ne zmanjka.

Tadej Nedeljko, 5. a

Delo na daljavo in 5. b

Nena Kocuvan: 9. november, to je bil meni najslabši dan v tem šolskem letu, ker se je začela šola na daljavo. Meni šolanje na tak način ni preveč všeč, ker se ne moremo videti v živo in včasih so težave z internetom. Takrat pa imam težave z ZOOM-om. Za otroke pa tudi ni zdravo, da smo tako dolgo za računalnikom. Zato poskrbimo za svoje zdravje in premagamo korono.

Taja Šilec: Delo od doma se je začelo 9. novembra 2020. Jaz nisem bila preveč vesela. Na začetku je bilo kar težko, saj sem z bratcem bila sama doma in skrbela zjutraj za oba, zraven pa še šola. Zelo mi je všeč, da imamo ZOOM, saj učiteljičina razlaga vedno pride prav pri novih snoveh. Enim starši ne morejo pomagati. Ker za kakšen predmet starši nimajo znanja ali pa jih preprosto ni doma, saj se zvečer vračajo iz službe. Tudi doma se preko aplikacije ZOOM veliko naučim, ampak to le ni isto kot v šoli z vsemi prijatelji, sošolci in učitelji.

No jaz čim prej hočem v šolo pa vi? V šoli imamo svoje prijatelje in se zelo zabavamo.

Tjaša Hanžel: Ko smo začeli s šolo na daljavo, nekaterim to ni bilo všeč. Tudi meni ne, saj se nismo več družili, zabavali in tako naprej.

Prvi dan je bil v redu, ampak ni bilo družbe, kot smo je vajeni. Vsi so bili za svojimi ekrani in poslušali snov. Ko so se pričele zimsko- novoletne počitnice, smo z učiteljicami naredili manjši nastop, kjer so nekateri igrali na različna glasbila. Ampak teh nastopov smo mi vajeni, drugače kot na daljavo. Pri pouku na daljavo ne dobimo toliko znanja, kot smo ga v šoli. Zato je naše znanje slabše, kot prej in si ne zapomnimo veliko. Pouk na daljavo je zelo drugačen, kot je v šoli. Po počitnicah smo vseeno upali, da se le vrnemo v šolo in se spet začnemo družiti. Nekaterim pa so tudi odpadle šole v naravi, tako kot nam, ki smo se je zelo veselili. Upam, da se čim prej vrnemo v šolo in se ponovno začnemo družiti.

Tomaž Kokol: Ko so en teden pred jesenskimi počitnicami, doma ostali 6., 7., 8. in 9. razredi, sem bil v skrbeh, da bomo doma ostali tudi mi. Ko bi morali iti 2. novembra v šolo, se je vlada odločila za podaljševanje počitnic, in smo 9. novembra začeli delati na daljavo.

Šola se je odločila, da bomo delali preko Spletne učilnice in preko aplikacije Zoom. Prvi mesec ni bilo prevelikih težav, le kdaj pa kdaj je koga ven vrglo z zooma, zaradi interneta. Potem 24. decembra smo z razredom imeli božični koncert. Spet smo se videli 4. januarja in začeli delati naprej. Zaradi Covida -19 lani nismo šli v Čatež, letos pa ne na Kope.

Kmalu bo šla 1. triada v šolo, upam, da bomo tudi mi šli skoraj. Šola na daljavo mi ni tako všeč kot, ko smo v šoli, ampak smo se znašli.

Tisa Korenjak: Šola na daljavo sploh ni obstajala, ko pa je prišel virus med nas, pa so se šole že zapirale.

No, tako smo prišli do računalnikov in vsega drugega, še posebej pa so pomembni zoom-i, da se lahko tam malo pogovorimo in da nam bolje gre pri nalogi.

Tako pa se je pri meni odvijala in se še zdaj odvija šola na daljavo. Ta šola na daljavo mi ni všeč, saj pogrešam učitelje in seveda tudi prijatelje, pogrešam tudi šolo. Jaz mislim, da se v šoli več naučimo, saj nam učiteljica ali učitelj razloži normalno, na zoomu pa mogoče še kaj šteka. Veliko stvari se lahko zgodi, po eni strani mi je ta šola na daljavo všeč po drugi pa ne.

Jaka Čeh: Najprej sem mislil, da so to počitnice, ampak sem nekako ugotovil, da dobivamo naloge in, da to niso počitnice. Naloge dobivamo po urniku tako kot, da bi bili v šoli. Na splošno se mi vse zdi v redu. Vesel sem, da imamo zoom srečanja. Tako vsaj preko računalnika vidim učiteljico in sošolce. Učenje mi kar gre, ampak pogrešam šolo, učitelje in sošolce. Najbolj pa pogrešam druženje, odmore in športno. Trudim se, da naloge opravljam kar se da sproti in da so tudi pravilne. Včasih prosim za pomoč tudi brata ali starše. Čeprav je doma super, bi rad šel nazaj v šolo. Če povem po resnici, si nisem nikoli mislil, da bom to kdaj rekel.

Pia Podgoršek: Šola na daljavo se je začela 9. novembra 2020. Vsi smo bili žalostni, da imamo spet šolo na daljavo. Najbolj pa smo žalostni, ker se ne moremo družiti in videti. Šolanje poteka preko aplikacije zoom in s spletno učilnico. V to učilnico dobimo en dan prej navodila za delo ter linke na povezavo zoom. Zdaj imamo že enajsti teden šolo na daljavo.

Zelo pogrešam svoje prijatelje in učiteljico Marjano. Upam, da lahko čim prej spet gremo v šolo.

Jaka Kocbek: Odkar je pouk na daljavo, hočem nazaj v šolo. Vedno zjutraj je zoom. Lažje se učim, ker sem vedno doma, ampak težje razumem razlago, ker je v časih internet slab. Raje imam razlago v živo prek računalnika, kot da delam sam. Še rajši pa imam, ko sem v šoli. Pomembno je, da se veliko gibljemo, da ostanemo zdravi in se čim prej vrnemo v šolske klopi. Močno pogrešam šolo.

Emeli Pajek: Prvi dan pouka na daljavo se je začel 13. marca, to je bilo že v prejšnjem šolskem letu. Nisem vedela, kaj bomo, kako bomo tole stvar izvedli doma, a na koncu sem se umirila. Čeprav bi raje šla v šolo, je tudi doma v redu, ampak se lažje zberem v šoli. Odkar smo začeli pouk na daljavo, sem izgubljala motivacijo. A delam na najboljšem, da se bi poboljšala, mogoče se bi res boljše zbrala v šoli. Oboje je za mene dobro in upam, da se čim prej vrnemo v šolo.

Tijana Gavez: Šola na daljavo se je začela 9. 11. 2020. Ni bilo lahko, predvsem za tiste, ki se niso spoznali na računalnik in na telefon. Najbolj so pomembni zoomi, tam delamo naloge in se pogovarjamo o različnih snoveh. Včasih se zgodi, da ni internetne povezave in potem nič ne razumeš, kar lahko naredi velike probleme.

Ni mi všeč, da delamo na daljavo, saj ni tako lepo kot v šoli. Zelo rada bi se vrnila v šolo, saj pogrešam prijatelje, učitelje, vse prostore in kuharico z njeno dobro hrano. Včasih, ko gledam ves dan v računalnik, me začne boleti glava, kar ni lepo. V šolo bi se vrnila zato, ker se več naučiš v šoli kot pa od doma.

Pripravili učenci 5. b z učiteljico Marjano Gomzi

Likovni izdelki 5. in 6. b

Relief-risanje s črtami, Nena Kocuvan, 5. b

Risanje s šestilom, Jaka Čeh, 5. b

Črtna risba, Jaka Kocbek, 5. b

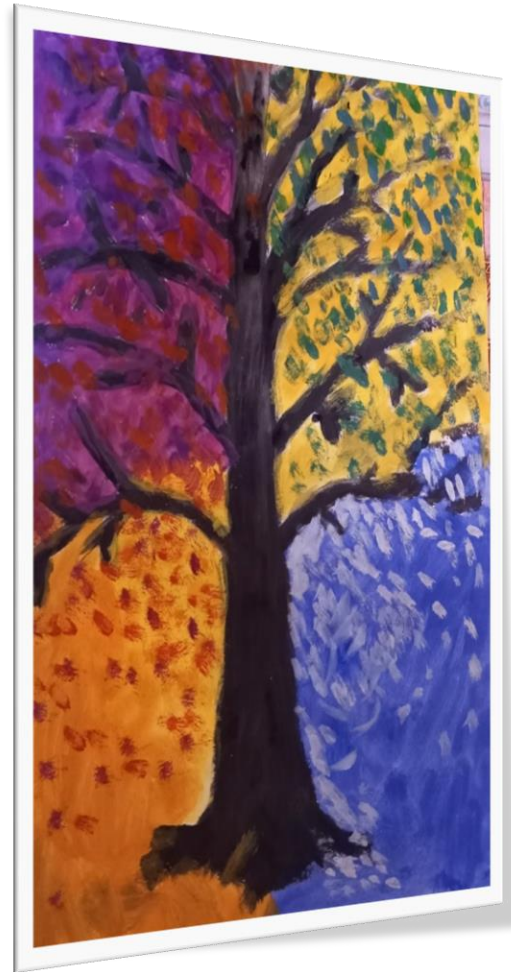
Likovni izdelki 5. in 6. b

Praskanka, Tisa Korenjak, 5. b

Praskanka, Tomaž Kokol, 5. b

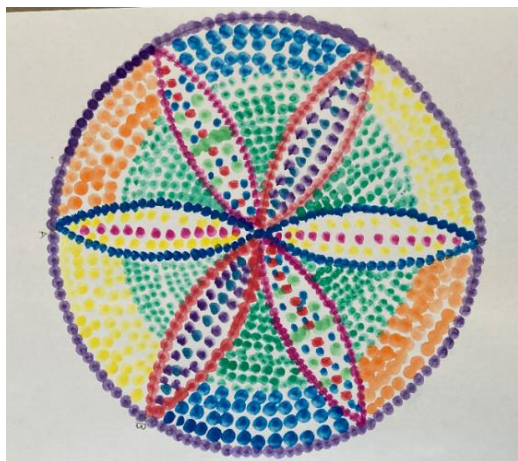
Barvni odtenki, Mihael Rižnar, 6. b

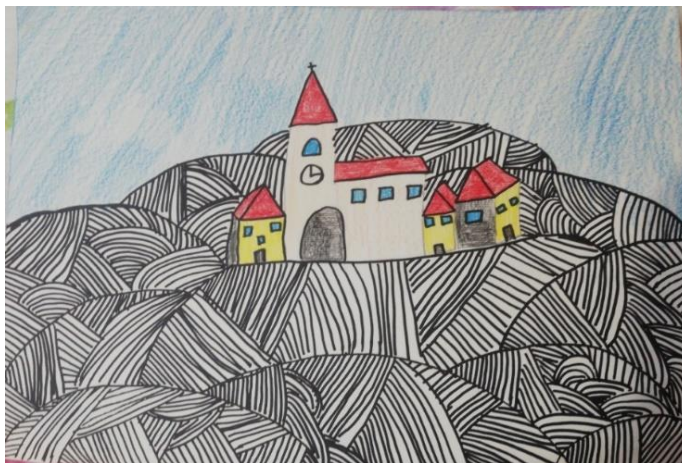
Kip iz papirja, Tisa Korenjak, 5. b

Praskanka, Lana Grnjak, 6. b

Risanje s šestilom, Pia Podgoršek, 5. b

Relief-risanje s črtami : Aneja Zorman, 6. b

Božični piškoti

Božični čas se pri nas doma začne z izdelavo adventnega venčka. Tokrat smo ga morali izdelati za domačo nalogo pri likovni umetnosti. Z veseljem sem prižgala prvo svečko na njem. To nedeljo sem prižgala še zadnjo, četrto in na njem so zagorele vse štiri. Pomeni, da se bliža božič, pred njim pa božični večer s postavljanjem novoletne jelke. Na ta večer smo po navadi povabljeni na božično večerjo k dedku in babici. Letos žal ne bo tako, saj bo letošnji božič malo drugačen. Preživela ga bom z mamo in očetom, tako da bo božični večer samo naš. Na ta večer ne smejo manjkati božični piškoti, zato vam bom predstavila njihovo izdelavo.

Pripomočki: kuhinjska tehtnica, večja skleda, večji pekač, papir za peko, valjar, modelčki za izrez piškotov.

Sestavine: 60 dag mehke moke, 40 dag masla ali margarine, 20 dag sladkorja v prahu, 1 jajce, 1 vanilin sladkor, 1 pecilni prašek, nastrgano lupinico limone.

Postopek: Navedene sestavine umesimo. Testo damo za nekaj časa na hladno, ker ga potem lažje oblikujemo. Razvaljamo ga na slab cm debeline in izrežemo z modelčki za piškote. Naložimo jih na pekač, na katerega smo prej položili papir za peko in dodamo v prej segreti pečico. Pečemo približno 15 minut na 200 °C.

Ko se piškoti ohladijo, jih po želji okrasimo. Lahko jih potresemo s sladkorjem v prahu, pomočimo v stopljeno čokolado in okrasimo z mrvicami, perlicami ...

Lana Pernat, 6. a

Snežaki

Blaž Matjašič

Gal Mohorič

Nel Mark Kocbek

Jaša Mulec

Nejc Vršič

Špela Sabadin

Nejc Pučko

Miha Černel

Taja Fekonja Hamler

Korona šola

Rad imam šolo od doma. V tem času mi je res lepo, malo se učiti, delati naloge, biti na zoom-ih, poslušati učitelje, ki so res zelo prijazni. Vsi učitelji se zelo trudijo. Pride pa tudi dan, kot so torki, ko imam 4 zoom-e, pa je preveč in sem že utrujen in me bolijo oči, ker moram tako dolgo biti za računalnikom.

Pogrešam pa sošolce, Jakoba, športno v šoli, odmore.

Hvaležen sem mami, ki mi vedno stoji ob strani, mi pomaga in me kontrolira, da vse naredim, če grdo pišem mi iztrga list, tudi dvakrat eno, ali pa mi zradira račune, pa morem še enkrat računati, ker sem pisal grde številke.

Skrbi me, kdaj in kako bomo dobili oceno iz matematike in naravoslovja, da se ne bomo vsega učili še za nazaj. Lahko bi to naredili sproti po snoveh in večkrat.

Trenutno sem rad v šoli od doma in se bojim, ko bo treba iti, ker se bojim korone. Bo pa tudi več dela in učenja. Pa še kolesarskega bomo morali narediti do konca. Tako da uživajmo zdaj in delajmo sproti, bodite redno na zoom-ih. Učiteljica ima prav, ko nam govori, da delamo za sebe, za življenje in ne za njo.

Mihael Rižnar, 6. b

Moj šolski dan doma

V času dela od doma sem se polenila in rada zjutraj dolgo spim. Zjutraj me zato po navadi zbudi mama. To je približno 20 minut pred šolo. Posteljem si posteljo in odprem okna. Vzajem si oblačila in se grem v kopalnico uredit. Ko sem urejena, se odpravim v kuhinjo. Pripravim si kakav in nekaj pojem. Sedaj ko poteka pouk od doma, imam lahko z mamo in bratcem skupni zajtrk. Ko hodim v šolo, mi zanj pogosto zmanjka časa ali pa se mi ga ne da pripraviti. Malo pred osmo uro se odpravim v svojo sobo in vklopim računalnik. Pregledam urnik in začne se delo za šolo. Imamo veliko zoom-ov. Med urami imamo 15-minutne odmore. Pogosto grem med temi odmori v kuhinjo nekaj pojest ali pa kar rešim naloge od ure, da mi za popoldne ne ostane veliko dela. Po končanih urah naredim nalogo in jo oddam v spletne učilnice. Delo za šolo običajno končam okrog 13.00. Do kosila imam prosti čas. V tem času imam ob torkih, sredah in petkih še glasbeno šolo. Sicer pa v tem času rada igram igrice na računalniku in sem na telefonu. Pogosto se z mamo in bratcem v tem času odpravimo na daljši sprehod ali se igramo na domačem dvorišču. Ob 15.30 imamo kosilo. Pred kosilom pripravim na mizo, po kosilu pa pospravim posodo in kuhinjo ter se grem učiti. Po navadi se učim uro in pol. Za tem imam prosti čas in večerjo. Ob 19.30 grem v kopalnico in se uredim za spanje. Do spanja gledam televizijo ali berem. Čas za spanje imam ob 21.00.

Lana Vidovič, 7. a

Poletne počitnice v planinah

Kot vemo, je cel svet to leto prizadela virusna bolezen covid-19. Za leto 2020 je zdaj že značilno, da mu rečemo da je posebno leto, leto zase, skratka da je drugačno. Tako smo se tudi jaz in moja družina odločili preživeti to poletje malo drugače (zaradi varnosti, posebnih doživetij, naravnih lepot ...).

Odpravili smo se v planine in sklenili, da osvojimo svojo najvišjo goro - Triglav. Za ta podvig smo se morali zelo dobro pripraviti in organizirati, glede hrane, zadostne količine vode, oblačil in potrebne zaščitne opreme iz nahrbtnikov, saj je pot med kočami trajala več ur in smo bili delno odvisni od tega, kar imamo s seboj.

Pa pričnimo svoje popotovanje na začetku. V ponedeljek, 13. 7. 2020, smo se odpravili proti ŠC Pokljuka, kjer pozimi potekajo tekme biatlona za svetovni pokal. Na poti proti Pokljuki in hotelu Center, kjer smo prespali, smo še imeli postojanke, v hotel pa smo prispeli okrog 18. ure. Najprej smo na recepciji uredili vse potrebne stvari, nato pa smo se odpravili v sobi.

Naslednje jutro smo se zbudili ob 4. uri zjutraj, saj smo morali zgodaj kreniti na dolgo pot, ki je bila pred nami. Pričeli smo svoje planinsko in gorsko popotovanje. Na poti smo pridno napredovali, po številnih vzponih, tudi nekaj spustih, lepih pogledih, razgledih na naravo, smo prispeli do prve planinske kočice "Vodnikov dom", kjer smo

imeli tudi postojanko, da smo se okrepčali, preoblekli, saj je pričel pihati veter, do tedaj pa smo že prepotili svoja oblačila. Na zemljevidu smo pogledali, v katero smer moramo nadaljevati in smo nadaljevali proti severu. Naša naslednja planinska koča, kjer smo se ustavili, je bil Triglavski dom na Kredarici in ta dom je tik pod najvišjo goro Slovenije.

Ker je moja mami imela težave z bolečinami v kolenu, smo bili v dvomih glede podviga na Triglav, vsi smo si želeli osvojiti tega dvatisočaka. Naslednji dan smo se kljub maminim hudim bolečinam povzpeli. Vso pot so nas spremljali kažipot, na katerih je bil okviren čas hoje do naslednje točke oz. do določene kočice, prav tako od Vodnikovega doma do Aljaževega stolpa. To je veljalo za prave planince, ker pa mi to nismo in zaradi bolečin v maminem kolenu, smo potrebovali malce več časa. Ko smo premagovali pot do Aljaževega stolpa, so ponekod bile zaščitne "zajle", vendar je kljub temu bilo shrljivo, kajti hodili smo po slemenu Triglava. Ker pa vreme ni bilo jasno in je bila megla, nismo videli popolnega prepada ob sebi. Nekdo nam je povedal, da če je vreme jasno, lahko vidiš tudi morje, ampak ni nam žal, da smo bili prikrajšani tega razgleda, ker bi se strah še toliko povečal. Srečevali smo ljudi, tako Slovence kot tujce, se z njimi pogovarjali glede nadaljnje poti in tako smo po 1h in 45 min hoje in plezanja prispeli do Aljaževega stolpa. Občutki so bili prekrasni in zelo čustveni, saj je od sreče pritekla tudi kakšna solza. Vendar smo se po kakšnih 30-ih minutah postojanke na vrhu že morali odpraviti na pot pod Triglav. Ko smo uspešno premagovali Triglavske strmine, smo srečali še enega moškega, ki pa je šele hodil proti vrhu, ura je bila že pozno in ker se je pot od prve "glave" Triglava do druge malce vlekla smo mu svetovali, naj se raje vrne z nami, saj ne bi prišel pravočasno v zavetje, na varno. Kljub našim opozorilom, je moški pot nadaljeval proti vrhu in čeprav ga nismo poznali, smo bili v skrbeh, kako se bo končala njegova pot, saj se je dan že prevešal v noč. V tem času, ko smo si mi uredili vse potrebne stvari in se navečerjali, se je ta moški vendarle vrnil, ko pa sta kasneje mami in ati stopila še malce na zrak, je mami opazila, da se dva planinca šele spuščata s Triglava. Bila je tema in imela sta lučke, izpostavljala sta se veliki nevarnosti, čeprav ne vemo, ali sta bila izkušena ali ne in ali sta z namenom čakala na temo in se nato spustila, saj smo ju videli na vrhu. V sobi, kjer smo spali, sprva ni bilo luči, ker kočico napajata dva agregata. Oskrbnik je moral vključiti agregat, ki napaja elektriko v spalnih prostorih, da smo lahko imeli dve uri luč. In tako se je luč ugasnila ob 22. uri, prav tako so se zaprle tudi naše oči. V majhni sobici smo se prebudili v nov dan. Pred nami je bil drugi dan naporne in dolge hoje po planinah. Naš glavni cilj tega dne so bila Triglavska jezera, pred tem smo se ustavili pri planinski koči Planika in Dolič, kjer smo tudi kosili. Ta dan je bil napovedan dež in ravno ko smo stopili v kočico Dolič, sta pričela padati dež in toča. Medtem ko smo se najedli, preverili vremensko napoved in odločili pot nadaljevati, je dež že ponehal. Nadaljevali smo po zelo zahtevni poti, potem pa je sledil meni najlepši del vsega podviga, pot med Triglavskimi sedmerimi jezeri. Končni cilj tega dne, je bila kočica pri Triglavskih jezerih, zadnje pol ure hoje pa je začel znova padati dež, ker pa je zelo nevarno in spolzko, smo morali biti res zelo previdni, ker se lahko hitro poškoduješ. Ko smo prispeli, smo ponovno uredili vse zadeve na recepciji in se nato odpravili v sobo, odložili stvari in kasneje sedli k večerji, nato pa osebna higiena. Voda je bila res zelo mrzla in ko smo si umivali zobe, kasneje pa splahovali usta, nam je vse otrpnilo, zasklelo nas je do zobnih korenin.

Zbudili smo se, se uredili, nato pa sva z mami ponovno zložili nahrbtnike in smo še malo počakali, da smo si lahko vzeli zajtrk, se najedli in takoj odpravili na pot. Preden smo se odpravili, smo še seveda morali natančneje načrtovati svojo pot, ker pa z mamino nogo ni bilo nič boljše, smo se odločili, da bomo v dolino prišli po krajši, vendar veliko težji poti. Ko smo se orientirali po zemljevidu, so bile poti označene tudi po težavnosti, in ta je bila ena težjih, Komarča. Ob pogledu z vrha proti dolini se je vse videlo zelo majhno. Avti so nam bili kot majhne igračke, prav tako hiše in vse ostalo. Ob premagovanju poti, smo srečali kar nekaj ljudi in na podlagi naših izkušenj so imeli zelo neprimerno obutev in kar nekaj otrok je bilo zelo majhnih, morda celo premajhnih za tako zahtevno pot. Prišli smo do razpotja, ena pot je vodila naprej v dolino, druga pa do slapa Savica, kjer lahko vidiš slap od zgoraj oz. njegov izliv iz jame. Ta pogled je bil lep in zanimiv, vendar smo se hitro podali naprej, saj smo morali uloviti zadnji avtobus, ki je vozil do Bohinja. V Bohinju smo počakali nekaj minut na avtobus, ki pa nas je peljal na Pokljuko, kjer smo v ponedeljek pustili osebni avto. Na poti se je zgodilo še nekaj zanimivega. Krave so bile na cesti, ob njej, vsepovsod in trajalo je kar nekaj časa, da smo se prebili mimo njih, saj nekatere sploh niso vstale ali se umaknile. Prispeli smo do avta in se odpravili v Srednjo vas, kjer smo se najedli in si poiskali prenočišče. Po kosilu smo se vrnili nazaj k slapu Savica, saj smo si ga želeli ogledati od spodaj. Plačali smo vstopnino in se napotili po stopnicah proti cilju, na poti so bile table, na katerih so bili zelo zanimivi podatki. Npr. bilo je prikazano, do kje je nekoč segal ledenik, da se Črno jezero, mimo katerega smo šli, izliva v Črno morje, od kje so oz. kako so ogromne skale med gozdom prišle tja in še veliko zanimivih stvari. Prispeli smo - do slapa Savica, bilo je čudovito, kraj poln naravne lepote, miru, bilo je res pomirjajoče in predvsem zelo lepo. Pogled nam je segel tudi do stene, katero smo premagali, da smo prišli v dolino in tudi ta pogled je bil zastrašujoč, saj pot, po kateri smo hodili, ni bila vidna

in če bi nam kdo prej rekel, da bomo morali tukaj hoditi, mu najbrž ne bi verjeli. Čas za odhod –morali smo se odpraviti, čeprav stežka, ker smo bili z lastnico našega prenočišča dogovorjeni. Najbolj smo se veselili toplega tuša, saj ga v gorah ni bilo, ti trije dnevi, ko smo bili "odrezani" od sodobne civilizacije, so nam pokazali stvari, ki se v sodobni civilizaciji zdijo samoumevne, vendar niso. Iz pipe voda teče samo po kapljah, če voda sploh teče, tople vode ni, tudi wc školjke ni, samo stari vojaški wc-ji, tople postelje, ja veliko "samoumevnih" stvari. Ko smo opravili osebno higieno, smo si uredili osebne stvari, začrtali pot naslednjega dne in legli k zasluženemu spancu. Zbudila sem se v lepo jutro, vendar noč ni bila tako mirna, saj mi je brat povedal, da je ponoči bil potres, za katerega nisem vedela, saj sem trdno spala od utrujenosti. Za ta dan smo imeli v načrtu rudnik Mežica in ker smo se do Mežice peljali skozi Karavanke preko Avstrije, smo še hoteli iti v Minimundus, vendar zaradi dežja raje nismo šli, saj je Minimundus na prostem. Ob prihodu v Mežico k rudniku, smo še malo počakali do naslednjega vodenega ogleda in da se prejšnja skupina vrne. Kmalu smo pričeli z ogledom in kot sem jaz že vedela, se v rudnik pelješ z vlakcem, ki je glasen in "buren", ker sem tudi v sklopu šolskega izleta šla na ogled tega rudnika. Vendar moja družina tega ni vedela, zato je bil začetek vožnje smešen in zanimiv. Ko smo po ogledu zopet prispeli na prosto, smo se pogovarjali z našim vodičem, povedal nam je kar nekaj zelo zanimivih informacij o Šaleški dolini. Bili smo zadnja skupina, ki si je lahko ogledala rudnik, saj se je rudnik po našem ogledu zaprl. Kasneje smo si poiskali prenočišče v hostlu Punkl, v Ravnah na Koroškem, se odpravili na večerjo in najavili našim družinskim prijateljem, da bomo prišli na obisk.

Ta čas je med nami že bil prisoten koronavirus, zato je naslednje jutro, zajtrk dobil vsak posamezno, kasneje smo se še pogovarjali s tamkajšnjo uslužbenko in nam je povedala nekaj zanimivih informacij, o tamkajšnjem kraju in o turistih, ki obišejo njihov kraj. Kmalu smo se odpravili iz hostla Punkl in se napotili k našim družinskim prijateljem, v Pameče pri Slovenj Gradcu. Zelo dolgo se nismo videli in je bilo ponovno snidenje res nekaj posebnega. Domov smo prispeli v nedeljo pozno ponoči.

Tako se je naš dopust v letu 2020 končal. Bilo je zelo lepo, tudi naporno, poučno in zanimivo, predvsem pa izjemna izkušnja, ki je ne pozabim nikoli.

Nina Toš, 9. a

Prehrana na podeželju nekoč in danes

Intervju o prehrani na podeželju nekoč in danes sem opravil z babico Tončko Klajnošek, ki mi je predstavila način pridelave hrane in prehranjevanja pred skoraj 70-imi leti.

1. Kakšna je razlika v prehrani na podeželju nekoč in danes?

Nekoč se je večina hrane pridelala doma. Kupile so se le osnovne dobrine, sladkor in sol. Hrana ni bila tako raznolika, kot je danes, je pa bila veliko bolj naravna in zdrava.

Danes pa tudi na podeželju ljudje večino hrane kupijo v trgovinah. Doma pridelajo le nekaj zelenjave in sadja.

2. Kako ste si pridelali hrano?

Hrana se je nekoč pridelovala ročno in brez kakršnih koli umetnih gnojil ter škropiv. Namesto strojev se je delalo z živino kot vlečno silo pri oranju in vleko vozov.

Plevel na njivah in vrtovih smo zatirali ročno, z okopavanjem z motikami.

3. Ali ste si pridelali dovolj hrane?

Ja naša družina je na srečo pridelala dovolj hrane, celo več kot smo porabili, saj smo je morali tudi nekaj prodati, da smo si lahko kupili osnovne dobrine. Pri marsikateri hiši pa je bilo pomanjkanje hrane.

4. Ali ste bili kdaj lačni?

Ne, nikoli nismo bili lačni, ampak smo živeli skromno. Mesa je bilo bolj malo. obroki so bili skromni in redki.

5. Kaj ste največkrat jedli?

Največkrat smo pripravljali jedi iz koruzne moke in zdroba, krompir, fižol repo in zelje ter mleko, mlečne izdelke, jajca in domač kruh.

6. Koliko članska družina ste bili?

Bili smo osem članska družina. Starša in šest otrok.

7. Kako ste shranjevali pridelke in meso?

Meso smo shranjevali v zaseki v lesenih posodah, pozimi pa smo meso obesili na podstrešje, kjer se je hladilo in sušilo, saj so zime bile dolge in mrzle. Pšenico in koruzo smo predelali v zdrob in moko. Fižol smo posušili in zluščili ter pospravili v posode. Zelje in repo smo skisali in shranili v večje posode, da je zadostovalo skozi celo zimo. Sadje in ostalo zelenjavo smo pospravili v mrzlo klet.

8. Ali se vam danes zdijo boljši časi glede hrane?

Ja, hrane je veliko več in je vsem bolj dosegljiva, a je manj zdrava kot nekoč. Malo pogrešam stare čase in zdravo prehrano.

Nikolas Klajnošek, 8. a

Mama in jaz v času korone

V intervjuju se bova pogovarjali o mnenjih in izkušnjah, kako razmišljati, da bi bilo prav ravnati z otrokom in ga spodbujati med puberteto ter šolo na daljavo v današnjem času.

1. Kako je biti mama v času koronavirusa?

V tem času je mnogo izzivov, kako mladostnika usmeriti v dejavnosti in obveznosti šolanja na daljavo preko računalniškega medija. Pomembna je otrokova odgovornost, da si pridobiva nova znanja in zavedanja, da si mora pomagati sam, iskati rešitve in se motivirati za učenje.

2. Kako se pravilno motivirati, kljub vsej tehnologiji na daljavo, da ne pristaneš na tleh?

Otrok težko opravlja naloge za računalnikom nemoteno dalj časa. Potrebuje odmor in aktivnosti namenjene sebi. Odgovornost zgodnjega vstajanja, skrb za samostojnost in odgovornost, za red in disciplino za opravljanje nalog, ki so mu dane. Po opravljenih nalogah ali med njimi, posebej takrat, če se ne more zbrati, potrebuje svoj čas ali pa ta čas porabi z družino za sprehod v naravi oz. zadostno gibanje.

3. Kako naj (mi) otroci upoštevamo starše in njihove nasvete?

Otroci in starši smo prisiljeni, da med seboj pravilno komuniciramo in si prisluhnemo pri dobrih in slabih stvareh. Tudi starši imamo veliko obveznosti in odgovornosti do svojih otrok, pa čeprav smo v službi ali doma. Postaviti mu moraš določene pogoje in meje, da se sam zaveda svojih odgovornosti, dolžnosti in obveznosti. Otrok se mora sam motivirati in zanimati za svoje naloge, da jih sproti opravi in je zadovoljen s tem kar mu je uspelo. Tako osreči sebe in starše, da zna in zmore tudi nemogoče stvari.

4. Kako se kot otrok osamosvojiš od svojih staršev, da si zadovoljen?

Starši smo najstniku za vzgled, vzor in ponos. Radi nas kopirajo. V njihovem času (pubertete) so zelo občutljivi in ranljivi. V njih se pojavljajo razni dvomi in strahovi. Zelo so nezaupljivi in občutljivi do staršev, če se jih kritizira ali dvomi v njih. Najstnik se je zmožen samo disciplinirati ob staršu le tako, da je sprejet in ljubljen takšen kot mu je dano, edinstven in drugačen. Njegov dober uspeh v šolanju prežene vse skrbi in težave. Starši pa smo zadovoljni, da jim uspe.

5. Kako naj kot najstnik obdržim stike s prijatelji, v času korone?

Mladostnik se ne sme preveč dolgočasiti. Vedno mora biti aktiven in zaposlen z dejavnostmi, ki ga veselijo. Nekateri imajo možnost ohranjanja stike preko socialnih omrežij, spet drugi te možnosti nimajo. Potruditi se je pomembno, da ima dobre stike v družini in s prijatelji ter znanci.

Tudi sprehod, do najbližjega soseda je dober odnos, da ohraniš dobre stike s sosedi, kar velikokrat pozabimo. Zaradi onemogočanja druženja v živo, nam je marsikaj prikrajšano. Zato se otroci morajo potruditi biti prijatelj najbližjemu, bratu, sestri, starim staršem, staršem, prijatelju ali sosedom. To dosežejo tako, da mu priskočijo na pomoč, ko jih nekdo tisti trenutek. Tako se zavedamo, da živa komunikacija pomeni več kot sporazumevanje preko elektronskih medijev.

6. Kako premagati dolgočasje in se motivirati od doma?

Zelo pomemben je pogovor v družini. Najstniki se niti ne zavedajo, koliko nam pomeni pomoč pri gospodinjstkih opravilih, delo zunaj ali v hiši. Dela, ki jim jih zadamo, so njihov uspeh in zadovoljstvo, ko je delo

opravljeno. Tako postanejo samozavestni in pomembni družinski člani. Ročne spretnosti, nekaj narediti sam, kuhanje pospravljanje za sabo so pomembni dejavniki, ki jih spodbujajo, da nekaj veljajo in znajo. Do staršev so velikokrat neposlušni, ker jim ne dovolimo nekaj narediti samostojno, češ da ne obvladajo stvari. Tudi mi delamo napake in se z njimi učimo, to pa nas tudi utrdi, da postanemo boljši. Kar pa vodi k samozadovoljstvu in osreči le njih.

7. Povej še mi nekaj naukov in izkušenj iz tvoje mladosti?

Nikoli ne pozabiš napak, ki so jih starši, prijatelj ali sošolec zakrivali tebi v mladosti. To je obdobje razburkanih in občutljivih razpoloženj, ki jih včasih ne moreš obvladati. Zato ti polagam na srce, da se raje učiš na napakah drugih kot pa, da jih delaš sama. Meni je bilo zelo težko, če se je nekomu delala krivica zaradi drugačnosti, ker si to spregledal ali gledal z druge strani in te ni prizadelo. Norčevanje in posmehovanje iz drugih je še danes grda vrlina mnogih. Mladostnika pa se to zelo dotakne in ga zaznamuje. Veliko mi je pomenilo, da so mi starši omogočili študij in željeno izobrazbo, ki sem si jo izbrala in ti je nihče ni določil ali vsilil. Tako sem sedaj ponosna mama treh mladostnikov, ki si so zelo različni in drugačni in take sprejmeš, ker je tako življenje polno novih izzivov. Življenja se je namreč treba veseliti in velikokrat gledati z dobre plati, potem se zgodijo čudeži.

Hvala mama, da si sodelovala pri mojem intervjuju, povedala si veliko poučnega in zanimivega.

Emma Ploj, 8. a

Intervju z očetom

Sestavila sem osem vprašanj za mojega očeta. Pogovor z očetom je bil zanimiv in mi je bil v veliko veselje.

1. Kaj najbolj pogrešaš pri današnjem odraščanju pri otrocih?

Najbolj pri današnjih otrocih pogrešam druženje brez telefonov, da bi več časa preživeli v naravi in živeli brezskrbno življenje, tako kot smo ga mi.

2. Ali si v otroštvu treniral kak šport in ali ti je žal, da ga nisi nadaljeval?

Da, treniral sem atletiko, pozneje pa še nogomet. V obeh športih sem imel velik potencial in voljo, vendar kasneje nisem o svoji karieri odločal sam. To je edina odločitev v življenju, ki jo močno obžalujem ... to, da nisem nadaljeval na profesionalni športni poti. Imam pa sedaj naslednico (smeh).

3. Kaj misliš, da so tvoje glavne vrline?

Odločnost, vztrajnost in pa solidarnost.

4. Kaj ti največ v življenju pomeni?

Daleč največ mi pomeni družina, ki jo imam neskončno rad.

5. Kaj je tvoj življenjski moto?

Da poskusiš življenje čim bolj uživati brez skrbi, kolikor se da, kljub stresnim situacijam.

6. Ko se želiš odmakniti od vseh skrbi in vseh, kje je tisti kraj, na katerem bi se sprostil?

Odmaknil bi se v čim bolj odmaknjen kraj brez ljudi, obdan z naravo na morju.

7. Na kratko opiši svoji hčerki.

Mlajša hčerka Neja je zelo igriva punčka, ki vsako osebo nasmeji ter je polna pozitivne energije. Taja je zelo brihtna, vedno je pripravljena pomagati in poprijeti za delo.

8. Ker vemo, da pri hiši po navadi kuha žena, nam povej ali tudi ti kdaj skuhaš, ko je v službi?

Ja, seveda tudi jaz skuham kosilo, ko je v službi. Najraje pa nam za kakšen praznik naredim skupno večerjo.

Taja Pučko, 8. a

Intervju z Marto Kokol

Intervjuval sem mambo Marto Kokol o njenem šolanju, poklicu in delu.

1. Zakaj si se odločila za vpis v gimnazijo?

Za vpis v gimnazijo sem se odločila, ker po koncu osnovne šole še nisem vedela točno za kateri poklic bi se odločila in ker po zaključeni gimnaziji lahko nadaljuješ kateri koli študij. Gimnazija ti po mojem mnenju da ob širokem znanju, tudi splošno razgledanost, ki jo v življenju potrebuješ.

2. Kako je bilo v gimnaziji, je bilo zelo težko?

Na gimnazijo me vežejo sami lepi spomini. Nujno se je bilo učiti, za dobre ocene malo več, s sprotim delom pa je prišel tudi dober rezultat. Meni se gimnazija ni zdela pretežka.

3. Bi sedaj izbrala drugo srednjo šolo?

Ne.

4. Zakaj si se odločila za študij prava?

Odločala sem se med študijem agronomije in prava, pravo pa je zmagalo, ker se mi je zdelo vedno fascinantno, kako sodniki tehtajo argumente ene ali druge strani in da sodnika pri tem vodi pravičnost in poštenje.

5. Je bilo na študiju prava težko, ste se morali veliko učiti?

Študij prava se mi je zdel kar zahteven, predvsem, ker mi je bilo pravo tuje, saj ob začetku študija nisem poznala nikogar, ki bi opravljal delo, povezano s pravom, ugotovila sem tudi, da imamo v Sloveniji čisto drug pravni sistem, kot pa ga gledamo v ameriških nadaljevalnih. Učili smo se pred izpiti, naučili pa smo se drugače gledati na stvari, jih interpretirati, veliko debatirati, za kar pa potrebuješ dobre komunikacijske sposobnosti.

6. Ali bi sedaj izbrala drug študij?

Ne.

7. Si kdaj razmišljala, da bi se prepisala na drugo šolo oz. na drug študij?

Ne.

8. Ali sedaj uživaš v svojem delu?

Ja, poklic sodnice mi je pisan na kožo. Zelo rada rešujem vsakodnevne težave ljudi, kar terja veliko odgovornosti, napora in znanja. Dober občutek, po tem, ko stranka zapušča sodno dvorano zadovoljna, pa je največje plačilo.

Domen Kokol, 8.a

Martin Krpan (razlagalni spis)

Živel je Martin Krpan. Imel je svojo kobilico. Z njo je od morja prevažal angleško sol. To je bilo seveda strogo prepovedano. Bil je zelo pogumen mož. Bil je tudi zelo močan in velik. Ena malo slabša lastnost pa je bila ta, da je bil zelo samovšečen. Živel je na Notranjskem, natančneje; Vrh pri Sveti Trojici. Prihajal je s kmetije. Bil je kmet, ampak zato se ni imel za nekaj manj vrednega. Menil ja, da smo vsi ljudje na svetu enako pravični in da je podcenjevanje slaba reč. Tako nekega dne zelo močno sneži, ko s svojo kobilico ravno prevažata angleško sol. Takrat se mimo pripelje zelo lepa kočija. V njej je bil cesar z Dunaja. Krpan hitro dvigne kobilico nad sebe in jo prestavi na svojo desno. Cesar začudeno pogleda. Vpraša Krpana, kaj neki prevažata v teh vrečah. Krpan pa hitro, brez premišljanja odgovori, da le nekaj brusov in kresilno gobo. Cesar pa reče, da se odpravlja v Jeruzalem. Nato se odpravita vsak na svojo stran.

Čez eno leto pride na Dunaj velikan Brdavs. Pojedel ja namreč vsakega, ki mu je prišel pod nos. Cesar se spomni na Krpana, kako je takrat dvignil kobilico. Kočijaž se odpravi ponj na Notranjsko. Hitro Krpana posadi in že sta se peljala proti Dunaju. Ko prispeta, mu cesar razloži situacijo. Krpan pa ostaja miren. Nato gresta skupaj pogledat, katero orožje si bo izbral za boj z Brdavsom. Imel je problem, saj vse, kar je prijel v roko, je zlomil. Sklenil je, da bo orožje izdelal sam. odločil se je, da bo najprej posekal neko lipo, ki je stala pred orožnico. Iz nje si je naredil

ravno pravšnje orožje. Vendar! To je bila cesarična najljubša lipa. Bila je zelo besna. Naslednji dan pa je bil boj. Izdelal si je še mesarico in poslali so po njegovo kobilico.

Z Brdavsom sta izbrala pravi kraj za boj. Bitka se je začela. Po nekaj minutah je Krpan Brdavsu stisnil prste. A ni bilo hujšega. Malo kasneje pa je Krpan Brdavsu odrezal glavo. Bili so zelo veseli, da so se ga za vedno znebili. Cesar je vprašal Krpana, kaj hoče za nagrado. Ponujal mu je pogače in svojo hčerko. Krpan je premišljeval in se nečesa spomnil. Cesarja je vprašal, če se še spomni, ko sta se srečala. Priznal mu je, da ni nosil kresilne gobe in brusov, vendar je prevažal angleško sol. Cesar mu je rekel, da tudi on ni šel v Jeruzalem, vendar se je peljal v Trst. Cesar je rekel tudi, da je ta bosa. Krpanu je dal za nagrado dovoljenje za prevažanje soli. Minister Gregor je bil zelen od jeze, saj je bilo to prepovedano, zdaj pa kar naenkrat dovoljenje.

Krpan se je poslovil in odkorakal. Vsi so mu rekli adijo, razen ministra Gregorja. Na vse je bil tako besen! Cesar je menil, da je Krpan pravi junak, saj je v bistvu cel svet rešil pred slabim. Krpan je bil zelo ponosen nase in se je odpravil domov.

Gaja Kovačec, 7. a

Človekove pravice in kršitve na svetu danes

Človekove pravice pripadajo ljudem že zato, ker so človeška bitja; tako jih včasih imenujemo tudi naravne pravice.

Človekovih pravic ni treba kupiti, si jih prislužiti ali podedovati; so neodtujljive. Nihče jih nima pravice iz kakršnegakoli razloga komur koli odvzeti.

Človekove pravice, kot jih poznamo danes, so nastale kot reakcija na drugo svetovno vojno, da bi preprečila vnovična grozodejstva.

Človekove pravice so pravice vseh ljudi. Zapisane so v Splošni deklaraciji o človekovih pravicah, v različnih mednarodnih aktih, tudi konvencijah, lahko so in štejejo tudi za del same ustave neke državne ureditve.

Lasje v ZDA in Evropo iz azijskih taborišč in zaporov

Zaradi vse večjega povpraševanja po podaljških in lasuljah je zacvetel črni trg človeških las, oblikoval pa se je tudi povsem nov poklic – lovec na lase. Tovrstna trgovina je dober posel, ki pa, ker je v igri denar, zahteva tudi žrtve.

Nedolgo tega so v enem od newyorških pristanišč cariniki zasegli trinajsttsto pošiljko lasulj in drugih proizvodov iz človeških las. Američani sumijo, da so lase prisilno odstrigli zapornikom v internacijskih taboriščih, v katerih naj bi bil zaprt kakšen milijon pripadnikov muslimanske etnične manjšine Ujguri. Združeni narodi so že pred leti Peking opozarjali na prisilno prevzgojo Ujgurov in taborišča, v katerih naj bi jih mučili. Iz njih so uhajale grozljive zgodbe o fizičnih in spolnih napadih, prisilnem delu in sterilizaciji, hudi lakoti in številnih primerih smrti. To je groba kršitev človekovih pravic.

A v javnosti kroži vse več zgodb preživelih, ki jim je iz ujetništva uspelo pobegniti in so o svojih mukah glasno spregovorili. Tudi o prisilnem britju glave. Številne pripovedi so si zelo podobne, ženskam so ob vstopu v internacijo vzeli kri in jim pobrili lase. «Imela sem dolge, do pasu segajoče lase. Odvedli so me v poseben prostor, kjer je bil na mizi pladenj z brivnikom in škarjami. Potem so me postrigli,» je tudi druga spregovorila o neprijetni izkušnji. »Vse so postrigli, zato so bile zapornice še dodatno žalostne in pod stresom,« je dodala. Kaj se je zgodilo z njihovimi lasmi, ne ve.

Revne Azijke in indijski templji

Človeški lasje so zaradi vse bolj rastoče »lasne industrije« in priljubljenosti podaljškov vse več vredni, zadnja leta jim celo pravijo črno zlato. Danes je njihova cena kar dvanajstkrat višja, kot je bila denimo pred desetletjem. Večji del trga zalagajo z lasmi iz Azije, a četudi je Kitajska velika izvoznica, ni edina – visoko na seznamu so še Indija, Malezija, Kambodža in Vietnam, kjer zadnja leta na veliko služijo »lovci na lase«. Ti zlasti po manjših vaseh iščejo dekleta, ki bi bila pripravljena za dobrih 20 evrov prodati lase, v Evropi bi zanje seveda dobile veliko višjo vsoto. Kodrasti niso tako iskani, dolgi in svetlolasi pa na trgu dosegajo ceno tudi do tisoč evrov na sto gramov.

Večina žensk s podaljški se ne vpraša, od kod so lasje na njihovi glavi, frizerji in prodajalci pa že vedo, da pravične trgovine v tej industriji ne bodo našli. Največ las (poleg prisilnih striženj iz taborišč in zaporov), kakšnih 80 odstotkov, namreč dobijo od obupanih žensk na robu preživetja. A čeprav lase zavestno prodajo same, so zaradi revščine v to vendarle prisiljene, na koncu pa ne dobijo niti pravičnega plačila. Zakaj so ravno ti lasje tako zelo priljubljeni? Ženske z azijskega podežolja si namreč ne barvajo, kodrajo, ravnaajo ali celo strižejo las, zaradi česar so ti zdravi in naravno sijoči.

10. decembra, obeležujemo svetovni dan človekovih pravic. Človekove pravice še zdaleč niso samoumevne, zato se moramo zanje boriti in ves čas opozarjati na njihove kršitve, ki smo jim na žalost pre pogosto priča tudi v Sloveniji.

Za spoštovanje človekovih pravic se je treba boriti in tudi opozarjati na njihovo kršenje. Tako je treba opozoriti, da približno 250.000 ljudi čaka v čakalni vrsti na pregled pri zdravniku ali specialistu in posledično je vsem čakajočim kršena pravica do učinkovitega zdravstvenega varstva.

Borko Katrin, 8. a

Survival story

This is a story of a teenager who travelled from Los Angeles to France to see his friend. The flight was good, we were flying high above when suddenly a bird hit a plane. My pilot got a heart attack and I was the only passenger on the plane. Luckily, the plane fell into a big lake in the middle of the jungle. I quickly got out before the plane sank to the bottom. I was really hungry and thirsty. Beside that I was really scared. Suddenly I remembered that I had a pocket knife with me. I remembered a TV show "How to survive in the jungle". They said: "If you are lost in the jungle, first find a river and start walking along it." I quickly started walking through the jungle to find a river. When I found a small river, it was already getting darker. I made a shelter out of branches from a tree and some leaves and grass. Then I went to sleep. The next morning, I made a spear out of a branch to catch some fish for breakfast. Then I went back to my shelter and started a fire to create a thick smoke. All the time I was thinking about my family. They probably really miss me. Suddenly I heard a plane flying above the sky. They stopped right above me because they saw the smoke. I was really happy. After a few hours I was home back in L.A. with my family.

Katrin Borko 8. a

My career choice

Because it is my last year in elementary school I have to, actually, must decide about my future career choice and high school that I'm going to. I decided for cosmetic technician. It's a job where you have to take care of skin, you're doing manicure and pedicure, massage and makeup. In school, they teach you everything that you need to know and obviously you must have also a training course. The study lasts 4 years. This job has some advantages as well as disadvantages. You have to be very communicative, creative, you have to know how to pamper skin. The salary is around 940 to 1,400 euros. If you have your own beauty salon you can earn even more. If this is something that you see yourself in, then this school is the right choice for you.

Brina Lovrec, 9. a

Salesperson

After finishing primary school, I want to enrol at Secondary School for Marketing and Design Maribor, study course - a salesperson. I decided to be a salesperson because I wanted to work in a store. From an early age I had a cash register and pretended to work in a store. I also got the inspiration from my father. Education for a salesperson lasts three years. After completing vocational education, you can continue your education in higher professional programmes, or some university education programmes. A salesperson must ensure that the sale of goods is in accordance with applicable law and good business practice. In his work, he takes care of customers' needs and informs the sales manager about it. When he receives the goods, he must repack them if necessary, prepare them for sale and mark them with the price accordingly. He also separates goods with harmful ingredients from other goods and exclude expired goods. The goods sold must be properly wrapped, sometimes it is necessary to take the goods to the customer's car. Since he does not offer all the goods to the buyer

immediately, he must also take care of storage. An important trait of a salesperson is honesty. The merchant can be employed in a kiosk or newsagent's, a classic grocery store or a specialized shop, butcher's shop, bread shop, sports shop, shoe shop, hardware store, furniture or white goods store, petrol station, in a self-service shop, etc. The salary is around 800 euros per month. I want to work in a grocery store or a clothing store. I hope I have chosen the right profession.

Maruša Hercog, 9. a

Pravice iz zdravstvenega varstva

Človekove pravice so prisotne v vsaki državi. Za njih se moramo boriti in velikokrat opozarjati na njihove kršitve. Tudi v naši državi so prepogosto kršene, kar lahko vidimo v marsikaterem mediju.

V tej epidemiji, ki je trenutno v naši državi, se veliko govori o krizi v zdravstvu. Vse več je ljudi, ki čaka v čakalni vrsti za pregled pri zdravniku ali specialistu. Ljudje pridejo zelo težko do svojega osebnega zdravnika, kajti vse poteka preko telefona ali pa morajo zdravniku pošiljati slike preko elektronske pošte. Mama dela v bolnišnici in s tem problemom se vsakodnevno srečujejo tam, da pridejo ljudje preveč pozno oziroma že skoraj prepozno za neko bolezen. Včasih ljudem ne preostane drugega kot pa, da svoje zdravstveno stanje osebnemu zdravniku predstavijo kot nujno, da jih pošlje na urgenco, kjer dobijo vso potrebno obravnavo z vsemi preiskavami. S tem jim je kršena pravica do učinkovite zdravstvene obravnave. Tudi iz medijev se lahko sliši, da trenutno obstaja samo covid pljučnica in nobena druga bolezen. To stanje v državi me žalosti, ker ljudje plačujejo zavarovanje, a jim vsa potrebna obravnava ne pripada. Mislim, da bo veliko več ljudi umrlo zaradi drugih, prepozno odkritih bolezni, kot pa je ta covid pljučnica.

Na področju te pravice, ki pripada vsem nam, bo treba še veliko narediti. Vsak izmed nas si zasluži učinkovito, spoštovano obravnavo v zdravstvu.

Žiga Borko, 8. a

Korona časi

V tem času, ko spet sedimo doma za računalniki več kot dva meseca, vsak že malo po malo izgublja voljo. Po mojem mnenju smo vsi najraje imeli mesec december in pa seveda junij. V decembru, čeprav imamo dosti ocenjevanj, je bilo tudi drugačno vzdušje na šoli. Tehniški dan, ko izdelujemo izdelke za bazar je bil vedno zabaven pa, če nam je uspel izdelek ali ne. Priprave za Ujemi trenutek, ki ga letos žal ne bo nikoli niso razočarale. Čeprav so bile stresne in naporne smo se pri delu vseeno zabavali in stopili v dveh, treh urah iz kulturnega doma v šolo zelo dostokrat saj se je vedno kaj pozabilo v šoli. Največji užitek nam je bil, ko smo zganjali norčije za odrom in takrat, ko smo iz dvorane spodbujali tiste na odru pa čeprav so učitelji hoteli drugače in tišino seveda. Zadnji kulturni dan v koledarskem letu pa je tudi bil vedno nekaj posebnega. Naše rajanje oz. ples v telovadnici, ko smo se znoreli, zabavali in prepeli veliko pesmi. Za zadnjo pesem pa kot vsako leto smo se vsi zbrali v krog vključno z učitelji in tako zaključili naš dan. Kot učenka devetega razreda bom ta december, kar pogrešala saj bi bil to naš zadnji skupni. Karantena ima zelo velik vpliv na naše učenje in počutje. Od snovi odnesemo veliko manj kot v šoli. Upam, da se čim prej vrnemo v šolske klopi in v normalo.

Brina Lovrec, 9. a

Človekove pravice in kršitve danes

Človekove pravice, bi moral imeti vsak človek. To so pravice, ki so si po svetu podobne pa tudi različne. V nekaterih državah jih ljudje ne spoštujejo in ljudi izkoriščajo.

En tak primer je gospodinja Miriam Isauro López Vargas. Njo sta februarja 2011, trenutek zatem, ko je svoje otroke odložila v šoli, zagrabila dva zamaskirana moška. Zvezala sta ji roke, ji prekrila oči in jo odpeljala v vojašnico v mesto Tijuana. V sledečem tednu so jo vojaki večkrat posilili in mučili, dokler ni podpisala izjave, s katero je lažno priznala vpletenost v kazniva dejanja povezana z drogami. Poslali so jo v zapor, kjer je sedem mesecev čakala na sojenje, dokler je niso spustili brez obtožbe. Kljub temu da je Miriam identificirala nekatere storilce, še nihče ni odgovarjal za mučenje kot tudi spolne zlorabe, ki jih je doživela.

Miriam López pa ni edina. Po podatkih Nacionalne komisije za človekove pravice so poročanja o mučenju in drugih oblikah trpinčenja med leti 2006 in 2012 narasla za 500 %. Obsodbe za ta kazniva dejanja zelo redke. Mislim, da je dovolj en tak primer in se zavedamo, kako nam je lepo ter da moramo spoštovati pravice drugih in sebe.

Domen Kokol, 9. a

Murska Sobota (kulturni dan)

6. oktobra 2020 smo imeli kulturni dan. Zjutraj smo se z avtobusom odpravili v Mursko Soboto. Vozili smo se približno pol ure. Ko smo prispeli na cilj, smo najprej odšli v galerijo Murska Sobota. Seveda smo zaradi ukrepov morali ves čas nositi maske. Razdelili smo se v dve skupini in si ogledali izdelke našega učitelja likovne vzgoje Mitje Staneka. Njegovi izdelki so se mi zdeli zelo kreativni in zanimivi. Potem smo imeli čas za malico. Po malici smo se odpravili v pomurski muzej Murska Sobota. Izvedeli smo nekaj o življenju in kulturnih dediščinah v Pomurju. Izvedeli smo veliko zanimivih informacij. Po končanem ogledu smo odšli nazaj na avtobus in se odpeljali v Expano. Tam smo imeli 1 uro prostega časa. Okoli 16. ure smo se vrnili nazaj v Cerkvenjak. Kulturni dan je bil zelo zanimiv.

Maruša Hercog, 9. a

Publicistično besedilo: SARS-COV-2

V letu 2020 smo zapustili šolske klopi in jih zamenjali za domače postelje. V Sloveniji se je v marcu 2020 zaprlo večinoma objektov, kot so šole, večji trgovski centri, športni centri, cerkve ... Sledilo, je zaprtje mej med občinami in zato nismo smeli hoditi v druge občine, razen, če je bilo to res potrebno. Šola je potekala na daljavo. Vsak dan smo dobili zadolžitve za različne predmete, ki smo jih morali slikati in jih poslati učiteljem. Ocenjevanje so potekala prek aplikacije zoom ali v obliki spletnega vprašalnika. Učenci smo bili kar veseli, da nismo rabili hoditi v šolo, učitelji pa ne, saj so vedeli, da smo se v tem letu verjetno manj naučili. Konec aprila je to veselje pošlo, saj nam je doma bil že dolgčas. Ter pogrešali smo sošolce. Maja 2020 bi morala biti birma, vendar je seveda zaradi Covida-19 bila odpovedana. Učenci takrat 8. in 9. razreda bili zelo razočarani, saj smo se zato pripravljali že celo leto. V maju so se tudi po dolgem času odprli frizerski saloni, vsi smo bili zelo veseli. Junija smo končno prišli nazaj v šolo, čeprav samo za dva tedna. Po skoraj 4 mesecih smo videli sošolce, ter učitelje.

Šolanje na daljavo

Leto 2020 je bilo polno presenečenj in neprijetnih situacij. Ena od teh je šolanje na daljavo posledično od novega koronavirusa. Za nekatere učence je bila ta sprememba zelo neugodna za nekatere pa ni predstavljalo veliko težav. Tisti učenci, ki imajo velike težave z delom od doma, so najprej tisti, ki so otroci s posebnimi potrebami in si želijo čim prej oditi v šolo, saj nimajo tistega stika z učiteljem, da bi mu pomagal, prav tako so v takšnih situacijah nekateri učenci, ki obiskujejo navadno šolo. Nekateri učenci, ki pa jim gre tudi v šoli še kar dobro niso imeli večjih težav s to spremembo šolanje od doma. Učitelje in učence skrbi tudi zaradi ocenjevanja oziroma kako bo potekalo, ko bomo prišli v šolske klopi. Zato se je tudi šolska ministrica Simona Kustec odločila, da bodo učenci v šolskem letu 2020/21 prejeli število ocen enega ocenjevalnega obdobja, kar je tudi učencem omogočilo lažje učenje. Moje osebno mnenje pa je, da bi morali priti v šolo čim prej, seveda če se bodo zdravstvene razmere uredile.

Sašo Kirn Malek, 9. a

ŠOP – šolski otroški parlament malo drugače

Leto se hitro obrne naokrog in spet je čas, ko se v šoli v polnem zagonu odvija šolski otroški parlament. A v letošnjem šolskem letu nekoliko drugače kot v preteklih. Trenutna epidemija koronavirusa je pustila posledice tudi pri poteku šolskega otroškega parlamenta.

Za učence 2. in 3. triade pouk poteka na daljavo in posledično tudi šolski otroški parlament. V preteklem šolskem letu smo ga izvedli kot dan dejavnosti, kjer so bili aktivno vključeni vsi učenci naše šole. Zaradi te pozitivne izkušnje smo tudi letos šolski otroški parlament načrtovali kot dan dejavnosti. Zaradi epidemije pa smo ta dan dejavnosti morali izvesti drugače, kot je bilo prvotno načrtovano.

Tako so ta dan v šoli izvedli učenci 1. triade z učiteljicami. Učenci 2. in 3. triade pa na daljavo. Ukvarjali so se z isto temo kot lani, torej Moja poklicna prihodnost.

Mlajši učenci so поблиže spoznali poklic učitelja in izmenjavali svoje poznavanje poklicev. Starejši učenci pa so spoznavali in raziskovali izumrle poklice in poklice prihodnosti, razmišljali o svojih pozitivnih lastnostih, kompetencah, interesih ter hobijih, poskušali so sestaviti poklicni intervju, izdelati svojo predstavitevno vizitko in načrtovati svojo poklicno prihodnost. Posebna pozornost v okviru tega dne pa je bila namenjena tudi oviram na poklicni poti in iskanju rešitev.

Šolski otroški parlament je v okviru te teme tesno sodeloval tudi pri projektu Pogum, v katerega je vključena naša šola. Tako so učenci aktivno raziskovali svoje priložnosti v ožjem in širšem okolju, raziskovali svojo občino in iskali ideje, kako na zanimiv način izpeljati ogled učne poti v svoji občini.

Letošnje dogajanje pa smo popestrili še s spletno anketo, kjer so učenci podali svoje predstave o določenih poklicih, s katerimi prihajajo v stik. Anketo in rezultate je pripravil učitelj matematike in fizike, Slavko Toplak.

Pripravila: Ela Žibrat, mentorica ŠOP

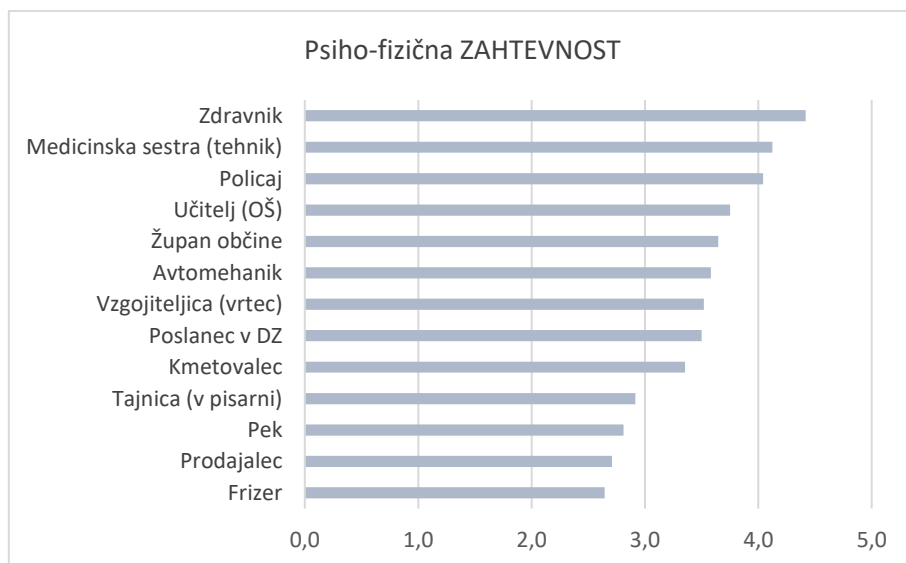

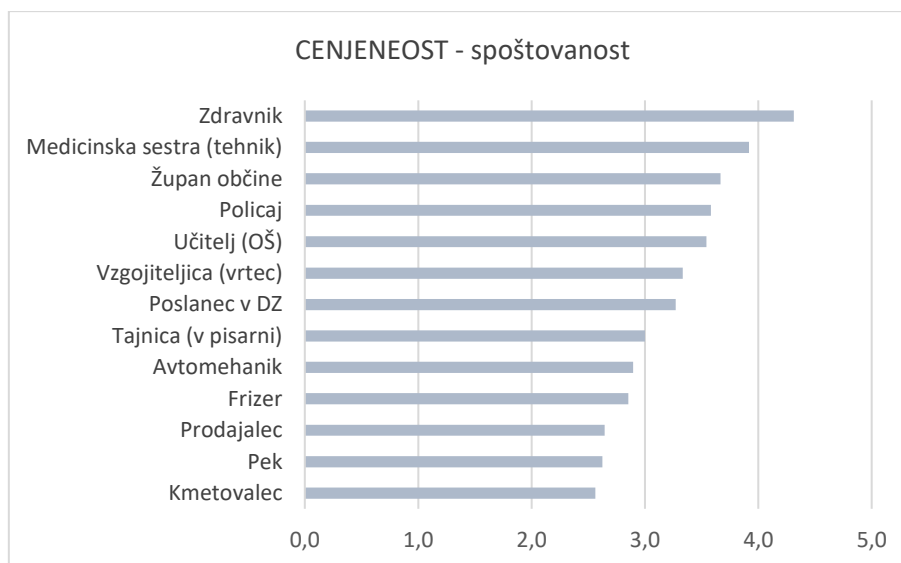
Moja predstava o poklicih

V okviru šolskega parlamenta in tehniškega dneva (3. 2. 2021) smo raziskali, kakšno predstavo imajo učenci o določenih poklicih. V anketo so bili vključeni učenci od 6. do 9. razreda OŠ Cerkenjak-Vitomarci; sodelovalo je 48 učencev. Rezultati ankete predstavljajo povprečne ocenitve za izbrane poklice, delovna mesta oz. funkcije in jih ne gre jemati kot povsem dejanske.

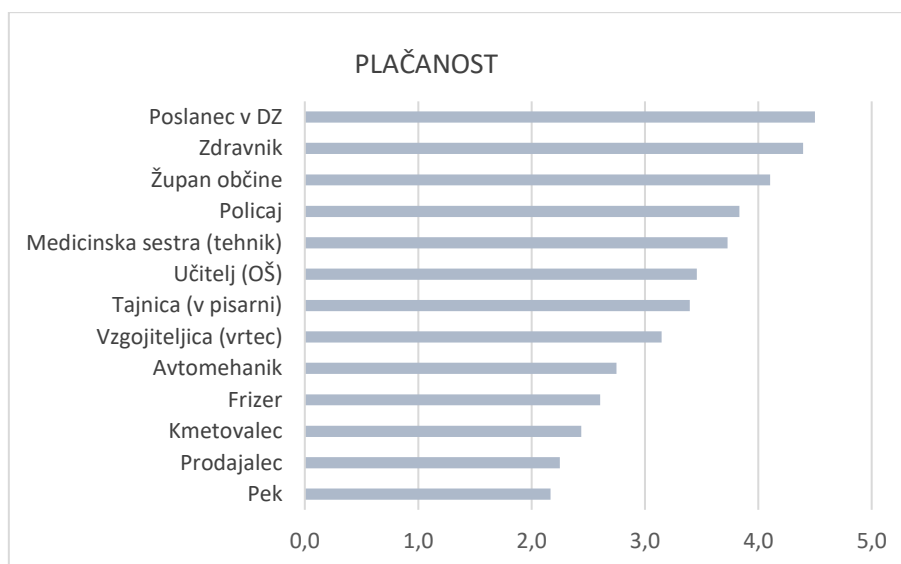
1. VPRAŠANJE: Oceni naslednje poklice (delovna mesta oz. funkcije) glede na ZAHTEVNOST - psiho-fizični napor pri opravljanju dela (1 - med najmanj zahtevnimi, 5 - med najbolj zahtevnimi).

2. VPRAŠANJE: Oцени kako CENJEN - SPOŠTOVAN je poklic (delovno mesto oz. funkcija), (1 - med najmanj cenjenimi, 5 - med najbolj cenjenimi).

3. VPRAŠANJE: Oцени kako PLAČANO je delovno mesto oz. funkcija (1 - med najmanj plačanimi, 5 - med najvišje plačanimi).

Pripravil: Slavko Toplak

Potres ob zaključku leta 2020

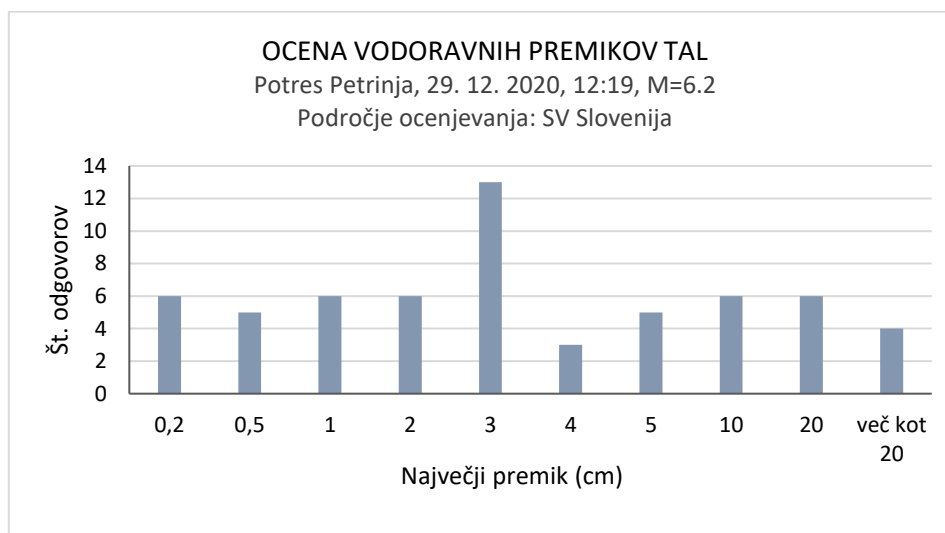
Potresna dogajanja v manjši meri so vsakodnevna. V Sloveniji meri in beleži potresna dogajanja ARSO – Agencija Republike Slovenije za okolje. V državi je 36 avtomatskih merilnih postaj. Podatke o vseh zaznanih potresih lahko spremljamo na njihovi spletni strani ARSO Potresi. Za določanje epicentra in moči potresa je potrebno imeti izmerjene podatke z več merilnih postaj, zato so ustanove za potresno dejavnost podatkovno povezane po celem svetu.

V nadaljevanju pogledjmo enega večjih potresov v naši bližini, ki se je pripetil 29. 12. 2020, ob 12:19 uri, v Petrinji (50 km JV od Zagreba; moč potresa $M_L=6.2$), občutili pa smo ga v Celotni Sloveniji.

Ocena vodoravnih premikov tal na področju SV Slovenije

Anketno vprašanje: **Koliko bi ocenil/la, da so se tla največ premikala v vodoravni smeri (levo-desno) pri nas ob nedavnem najmočnejšem potresu, ki je bil na Hrvaškem?**

V anketi je sodelovalo 35 učencev od 7. do 9. razreda ter 25 učiteljev OŠ Cerkvenjak-Vitomarci. Odgovori odraslih se niso v povprečju opazno razlikovali od odgovorov učencev. Iz razpršene porazdelitve odgovorov (z izjemo večjega števila izbir za premik 3 cm) lahko sklepamo, da je tovrstno ocenjevanje dokaj nezanesljivo in težko za ocenitev.

Statistično je na tem vzorcu najpogostejši odgovor - modus $M_o = 3$ cm. Če možne odgovore oštevilčimo od 1 do 10 in izračunamo srednjo vrednost, je mediana $M_e = 3,2$ cm.

Podatki merilnih postaj na Hrvaškem [1], ki so od epicentra oddaljene 45 do 60 km, kažejo, da so tla na mestih teh merilnih postaj nihala v vodoravni smeri v povprečju 6 cm.

Na naši oddaljenosti, ki je nekje trikratnik oddaljenosti merilnih postaj od epicentra, pričakujemo manjše vrednosti. Iz naslednjega spletnega vira [2] meritev ocenimo zakonitost, kako se z oddaljenostjo od epicentra zmanjšuje maksimalni premik tal v vodoravni smeri.

Ob upoštevanju te zakonitosti (na trikratni razdalji se zmanjša odmik nekje na polovico), je bilo premikanje tal v vodoravni smeri okrog 3 cm.

Viri: [1] https://www.pmf.unizg.hr/geof/seizmoloska_sluzba/potresi_kod_petrinje_2020
[2] https://www.researchgate.net/figure/Comparison-of-the-horizontal-a-PGA-empirical-relation-b-PGV-empirical-relations-and_fig1_256325100

Pripravil: Slavko Toplak

Kako sem doživel potres

Bil je lep, a hkrati žalosten počitniški dan, ki si ga bom zapomnil. Bili smo pri kosilu, ko se je naenkrat začela pozibavati luč, kozarci v regalu so se zatresli in s stene je padel koledar. Vsi smo od straha ostali brez besed. Hitro smo ugotovili, da je bil potres. Čez nekaj minut me je poklicala babica in vprašala, če sem čutil potres in, ali smo vsi v redu. Ko smo se malo umirili, smo šli pogledat, če je nastalo kaj škode na hiši. K sreči nam potres ni povzročil škode. Mama je prižgala televizijo in že je bilo pri poročilih, kako je potres uničil mesto Petrinjo na sosednjem Hrvaškem. Potres je sunkovito nihanje tal, ki nastane zaradi premikanja zemeljskih plošč. Bil sem žalosten, ko sem gledal, kako se je vse porušilo. To je bil moj najstrašnejši dan, ker sem prvič doživel potres.

Žan Hauzer, 7. a

V času potresa sem bil na obisku pri sestrični. Najprej je prišel manjši val potresa, po približno desetih sekundah pa je prišel tisti večji val. Lesteneč se je začel nihati, prav tako je začela ropotati tudi vaza. Takoj smo se postavili pod podboj vrat. Stali smo tudi blizu vhodnih vrat, če bi morali steči ven. Tako sem jaz doživel potres.

Žiga Žmavc, 9. a

Bilo je med božično-novoletnimi prazniki. Zapomnila si bom torek, 29. decembra, ker sem ta dan doživela svoj prvi potres.

Po kosilu smo si z družino krajšali čas z igrami v kletnih prostorih. Z mamo sva igrali pikado. Sestra in ata pa sta igrala Xbox. Sestra je zagledala, da se giblje televizija. Jaz sem dobila čuden občutek vrtenja in nestabilnosti. Ko smo ugotovili, da je potres, smo se ozrli okrog. Gibali so se zavese in krožniki v kletni kuhinji. Čutili smo, kako se tresejo tla. Vsi smo obstali in gledali drug drugega. Vedeli smo, da bi se morali umakniti na prosto, a mi smo kar obstali. Po potresu smo bili za trenutek tiho, ker smo se zavedali, kaj se je v resnici dogajalo. Z družino smo se pogovarjali, kakšen mora biti občutek, ko je potres večje stopnje in kaj je potrebno storiti. Bila je naravna izkušnja, kakšen je občutek ob potresu.

Aneja Grnjak, 8. a

29. decembra sem bil v Radencih pri kosilu, ko se je začel potres. Z dedkom sva se spogledala, češ, kdo sedaj kaj prestavlja ali vrta. Potem se je oče spomnil, da je verjetno potres in odšel gledat lesteneč v dnevni sobi. Z dedkom sva še naprej jedla in nato le odšla za njim. Lesteneč se je malo majal, pa smo rekli, meni nič tebi nič, in smo šli dalje jest. Po potresu smo poskušali poiskali na internetu, kje je bil potres, a so bili serverji preobremenjeni zaradi drugih ljudi, ki so poskušali izvedeti isto. Po kakih 30 minutah smo izvedeli, da se je potres zgodil v Petrinji na Hrvaškem. Po nekaj dneh je tudi sosed opazil male razpoke na našem stopnišču v bloku. Posledice potresa pri nas so bile majhne v primerjavi z epicentrom potresa, kjer so ljudje ostali brez hiš, bile pa so tudi človeške žrtve. Potres sem doživel oz. občutil prvič, čeprav je bil nedolgo nazaj, vendar sem ga takrat prespal.

Rok Domajnko, 9. a

Kako otroci vidijo šport na daljavo

Ana Mari Par, 6. a: Že od prvega dneva pouka na daljavo se ukvarjamo tudi s športom, pošiljamo slike raznih dejavnosti, ki smo jih počeli, kakšne posnetke določenih vaj. Zraven tega pa pošiljamo še športne urnike. V športne urnike zapisujemo, kaj smo počeli v tednu. Vaje so vseeno enake, a je drugače kot v šoli.

Maruša Hercog, 9. a: Zaradi šolanja na daljavo opravljamo pouk doma, tudi šport. Zato imamo šport na daljavo, seveda pa si želimo, da bi lahko šport potekal v naši šolski telovadnici in na igrišču. Šport je zelo pomemben, saj se moramo gibati na svežem zraku, kar je tudi dobro za naše zdravje. Naš pouk športa poteka s športnimi dnevniki, ki jih moramo vsak teden izpolniti. Ker pa to leto devetošolci pišemo NPZ iz športne vzgoje rešujemo tudi teste, ki nam pomagajo pri pripravah na NPZ.

Anže Paluc, 6. a: Moji športni dnevi so vsak dan drugačni. Včasih daljši, včasih krajši, so pa tudi leni dnevi. Hodim na krajše sprehode, v hiši uporabljam hišno kolo, gimnastične vaje, za moč pa pomagam pri zunanjih opravilih. S sestro Niko si podajava žogo, brcava žogo in se loviva okoli dvorišča.

Lan P. Vrbnjak, 8. a: Mene šport spremlja vsak dan, saj imam vsak dan treninge preko zoom-a.

Nel Mark Kocbek, 6. a: Šport na daljavo je brezvezen. V športu se zmaguje, tekmuje, osvaja pokale in priznanja. Saj tudi doma telovadimo, po navodilih učitelja Mihe. Ampak ni isto in ni primerjave s športno vzgojo v telovadnici. Pogrešam, ko učitelj Miha kriči: "Daj gol, kam si spet gledal, pa kaj delaš, zmoreš ti to!" Upam in želim si, da se čim prej dobimo na eni dobri tekmi. Pa da mogoče učitelj Miha igra v moji ekipi.

Tadej Kmetič, 8. a: Šport na daljavo se izvaja tako, da si vsak dan vzameš čas in greš ven na sveži zrak. Ko si na zraku delaš vaje, da se malo pretegneš od sedenja pri pouku na daljavo, saj tako ostaneš s stikom z športom in naravo.

Brina Lovrec, 9. a: Odkar smo v karanteni in naše delo spet poteka na daljavo, imamo tudi šport na daljavo. Učitelj nam skoraj vsak teden pošlje test, ki ga moramo rešiti in poslati nazaj. Za nas je to še vse bolj pomembno, saj pišemo NPZ iz športa in imamo s tem tudi priprave in utrjevanje. Vsak teden pa tudi dobimo navodila za izvajanje telovadbe. Včasih imamo košarko ali odbojko in še druge različne vaje npr. za gimnastiko. Vsak dan izpolnimo športni dnevnik, kjer zapisujemo, kaj vse smo naredili v tistem dnevu od vaj. Na koncu tedna poslikamo dnevnik, test in dodamo kakšno sliko, ko telovadimo ter vse skupaj pošljemo učitelju.

Nina Toš, 9. a: Šport na daljavo se mi zdi v redu, čeprav pogrešam naše skupne ure športa v živo in predvsem ure odbojke. Osebnostno se poskušam vsak dan gibati, če ne drugače vsaj razgibavanje.

Sašo Kirn Malek, 9. a: Športna vzgoja na daljavo v devetem razredu deluje tako, da nam učitelj Miha Čuček vsak teden pošlje športni test, ki ga rešimo in s tem preverimo svoje znanje o različnih športih in rekvizitih. Vsak teden nam pošlje tudi športni dnevnik, v katerega vpišemo aktivnosti, ki smo jih počeli vsak dan v tednu. Učitelj poskrbi, da se tudi zabavamo, zato nam vsakič v spletno učilnico napiše, naj izvajamo tudi nekaj drugih aktivnosti, katere mu tudi poslikamo in pošljemo. Če povzamem, je šport na daljavo sicer drugačen kot v šoli, ampak vseeno skrbimo za svojo telesno aktivnost.

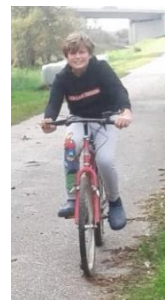
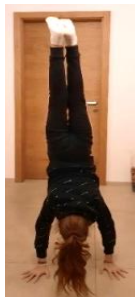
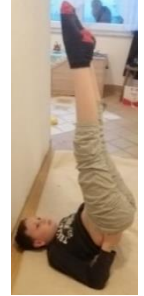
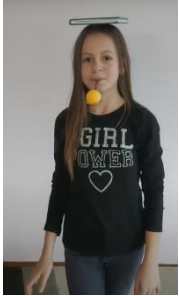
Tomaž Vršič, 7. a: Kolesarjenje na sobnem kolesu, košarka, brcanje žoge in večerni pohodi.

Danijela Pučko, 9. a: Šport na daljavo mi zelo veliko pomeni, saj je v tem korona času pomembno tudi gibanje.

Šport

Šola na daljavo je drugačna od šole v razredu. Šport na daljavo pa se še veliko bolj razlikuje od športa v telovadnici ali na igrišču. Vendar pa na šport naši otroci niso pozabili. Še kako se zavedajo pomembnosti gibanja doma. Otroci so se športa na daljavo lotili različno. Velika večina izvaja naloge, ki jih dobijo vsak teden in se veliko gibajo v naravi. Drugi dobivajo naloge od svojih trenerjev in izvajajo doma prave vrhunske treninge. Tretji so si na telefone naložili različne aplikacije, ki jih vodijo skozi proces vadbe. Vadba doma je lahko zelo zabavna, saj si otroci sami izberejo prostor, kjer bodo telovadili in ti prostori so zelo različni (dnevna soba, hodnik, kuhinja, otroška soba, klet, garaža, zunaj na travi, parkirišče, trampolin ali celo na snegu). Tudi doma se da izvajati veliko športnih dejavnosti, kot so različna raztezanja, gimnastične vaje, vaje za moč, poskoki s kolebnico, plezanja, teki po balah, skoki na trampolinu, prevali, tek na kolesarski stezi, na sobnem kolesu, vožnja s kolesom, sankanje, odbijanje žoge, košarka, odbojka, igre ravnotežja ...Učenci se zelo trudijo, zato prejmejo veliko pohvalo.

Miha Čuček, prof. športne vzgoje

Tehniški dan, 2.b POŠ Vitomarci

Tehniški dan, 2.b POŠ Vitomarci

Ustvarjanje učencev 2.b razreda

Ustvarjanje učencev 2.b razreda

